

EVOLUȚIE

sau

CREAȚIE

*Răspunsuri la întrebările
tale despre originea vieții*

STOTT VALLEY
CREATION GROUP

EVOLUȚIE , — SAU — CREAȚIE ,

*Răspunsuri la întrebările
tale despre originea vieții*

STORT VALLEY
CREATION GROUP

©2014. Traducere realizată de Societatea Misionară Coresi. Tradusă și publicată cu permisiunea Chapel Library, în baza acordului de drepturi de autor și distribuție cu Creation Resources Trust. Drepturile pentru ediția în limba română sunt rezervate. Pentru mai multe informații și alte resurse în limba română, contactați-ne la SMC, OP12-CP40, București 1, Romania, www.coresi.org.

Această publicație nu poate fi distribuită decât gratuit, în formatul pus la dispoziție de Societatea Misionară Coresi. Pentru uz personal în format tipărit, folosiți formatul Adobe Reader PDF. Orice reproducere, copiere sau distribuție în alt format și de către alte persoane sau organizații în afara SMC este interzisă și, acolo unde va fi identificată, va fi considerată ilegală și tratată ca atare.

Tradus și utilizat cu permisiunea Chapel Library. Pentru publicații cristocentrice, contactați Chapel Library la adresa 2603 W Wright Street, Pensacola, FL 32505, www.chapellibrary.org.

Used by permission of Chapel Library. For Christ-centered materials from prior centuries, contact Chapel Library, 2603 W Wright Street, Pensacola, FL 32505 www.chapellibrary.org.

Chapel Library și Societatea Misionară Coresi nu susțin în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

© Copyright 2003 Stort Valley Creation Group. Toate drepturile rezervate. Drepturile de reproducere și distribuție aparțin Creation Resources Trust. Această publicație poate fi reproducută numai cu permisiunea Creation Resources Trust.

Creation Resources Trust

PO Box 3237
Yeovil, Somerset BA22 7WD
United Kingdom
Telephone/fax: +44 (0)1935 850569.
info@crt.org.uk • www.crt.org.uk

Creation Resources Trust furnizează cărți, videocasete și alte materiale video, pe care le vinde sau le închiriază. CRT organizează de asemenea Zile Creaționiste pentru familiile domiciliată în Marea Britanie și publică următoarele periodice în limba engleză:

“Our World” (revistă trimestrială pentru copii)

“Original View” (revistă periodică pentru tineri)

“Creation Update” (revistă cu informații generale, publicată de 3 ori pe an).

Chapel Library

2603 West Wright Street
Pensacola, Florida 32505 USA
(850) 438-6666 • Fax: (850) 438-0227
chapel@mountzion.org
www.ChapelLibrary.org

Societatea Misionară Coresi

OP 12, CP 40,
București 1, Romania
contact@coresi.org
www.coresi.org

CUPRINS

1. INTRODUCERE	7
2. EVOLUȚIE SAU CREAȚIE?	8
1. Ce este creaționismul?	8
2. Ce este evoluționismul?	8
3. Sunt evoluționismul și creaționismul teorii științifice?	9
4. Ce este știința creaționistă?	9
5. Există dovezi ale unei Ființe inteligente în spatele creației?	10
6. Cine a apărut primul – oul sau găina?	10
7. Ar fi putut Dumnezeu să dezvolte viața printr-o evoluție graduală mai degrabă decât printr-un act al creației?	10
8. Dar nu sunt oamenii și maimuțele ființe foarte asemănătoare?	10
9. Nu au dovedit oamenii de știință că omul a evoluat din maimuțe pe parcursul ultimelor câteva milioane de ani?	11
10. Cum se explică diferitele rase și culori ale pielii oamenilor?	11
11. De unde au rezultat limbile oamenilor?	11
12. Ce spun specialiștii în lingvistică despre originea limbilor?	11
13. Este Biblia la fel de precisă ca și știința?	12
14. De ce să credem mai degrabă Biblia decât pe oamenii de știință?	12
15. Contează dacă Geneza este înțeleasă literal sau nu?	13
16. A crezut Domnul Iisus Hristos în Adam și Eva, și în Potopul lui Noe?	13
17. Nu se contrazic cumva între ele capitolele 1 și 2 din Geneza?	13
18. Nu cumva cuvântul evreiesc pentru "zi" din capitolul 1 din Geneza are și semnificația unei perioade de timp mai lungă dec 24 ore?	13
19. Ce a fost "întinderea de ape" din Geneza 1:6-8?	14
20. Are vreo logică științifică procesul de creație în 6 zile?	14
21. Cum a putut exista lumină în prima zi din Săptămâna Creației dacă soarele și stelele au fost create abia în ziua a 4-a?	14
22. Dar nu au dovedit Copernic și Galileo că Biblia este greșită, atunci când au demonstrat că Pământul se mișcă pe orbită în jurul Soarelui?	14
23. A existat oare "Big Bang", și dacă da, cum se potrivește aceasta cu Biblia?	15
24. Nu este viteza luminii constantă, și anume de 186.000 mile pe secundă?	15
25. Unele stele se află la miliarde de ani-lumină. Nu dovedește atunci acest lucru că universul este într-adevăr foarte vechi?	15
26. Se poate calcula din Biblie data când a fost creat Adam?	16
27. A existat moartea înainte de Căderea lui Adam și a Evei?	16
28. Multe animale consumă în mod natural carne, așa că trebuie să fie existat moarte și suferință înainte de Căderea lui Adam?	17
29. Unde se află Grădina Edenului astăzi?	17
30. De unde și-a luat Cain soție?	17

31. S-a transformat cu adevărat soția lui Lot într-un stâlp de sare?	17
32. Chiar credeți că Patriarhii au trăit sute de ani?	18
33. Cum se potrivesc descoperirile privind oamenii peșterilor și Omul de Neanderthal cu ceea ce spune Biblia?	18
34. Unde pot fi plasate în Biblie epocile glaciare?	18
35. Ce reprezintă Teoria Lipsei?.....	19
36. Potopul lui Noe s-a petrecut la scară locală sau a cuprins întreg Pământul? ...	19
37. A plouat pe pământ înainte de Potopul lui Noe?	20
38. Cum ar putea supraviețui o barcă unei astfel de inundații catastrofale?.....	20
39. Unde s-a retras toată cantitatea de apă din potop?.....	20
40. Dacă munții Ararat au fost cei mai înalți din vremea lui Noe, cum se explică faptul că munții Himalaya sunt astăzi de două ori mai înalți?.....	20
41. Cum a făcut Dumnezeu ca să intre animalele pe arca lui Noe?	21
42. Au intrat animalele în arcă în perechi de câte două sau câte șapte?	21
43. Cum au putut să încapă toate aceste animale pe arcă?	21
44. Au existat dinozauri pe arcă?.....	22
45. Au supraviețuit dinozaurii Potopului?.....	22
46. Avem vreo dovadă că mai există dinozauri astăzi?	22
47. Cum a putut supraviețui vegetația unui potop planetar?	23
48. Nu dovedește furnicarul că istoria cu Arca lui Noe este illogică? Dacă el mănâncă numai furnici, atunci n-ar fi supraviețuit decât mâncând toate furnicile de pe arcă, așa că azi n-ar mai trebui să avem furnici!	23
49. De ce găsim fosile de canguri în Australia, și ele se regăsesc în cam aceleași locuri după Potop?	23
50. Nu cumva existența mai multor straturi de roci sedimentare dovedește formarea rocilor într-un proces de milioane de ani?	24
51. Nu ne arată arhiva fosiliferă că primele fosile sunt forme simple de viață, apoi pești, apoi amfibieni, reptile, și apoi mamifere, iar în final oameni?	25
52. Dar nu este adevărat că datarea radiometrică a condus la vârste mult mai mari ale rocilor?	25
53. Ce reprezintă datarea cu Carbon 14?	25
54. Ce reprezintă o coloană geologică?	26
55. Cu siguranță că munții și dealurile trebuie să fi fost formate cu multe milioane de ani în urmă, nu-i așa?	27
56. Dar nu s-au deplasat continentele unul față de altul gradual, în timp?.....	27
57. Mai mult ca sigur că e nevoie de mai mulți ani decât câteva mii pentru ca nămolul sedimentar să se solidifice, transformându-se în roci?	27
58. Dar rezervele de cărbune nu s-au format în zonele mlăștinoase vreme de milioane de ani?.....	28
59. Cum se formează o fosilă?.....	28
60. Ce este o "fosilă vie"?.....	29

61. Nu se poate ca viața să fi început de la un trăsnet care a lovit un lac cu apă caldă?.....	29
62. Ce reprezintă termenul biblic "fel"?.....	30
63. Evoluția se mai petrece și astăzi?	30
64. Cintezele lui Darwin dovedesc că evoluția este adevărată?	30
65. Dovedește cumva pasărea Archaeopteryx că reptilele au evoluat în păsări? ..	31
66. Cu siguranță că evoluția calului a fost probată suficient de bine, nu-i așa?	31
67. Ce spuneți de molia piperată? Nici cazul ei nu demonstrează evoluția ca având loc în prezent?.....	32
68. Dar organele reziduale din corpul omenesc nu dovedesc totuși că am evoluat din animale, care cândva foloseau acele organe?	32
69. Ce este recapitularea embrionică?	33
70. Cum influențează teoria eredității a lui Mendel, pe cea a evoluției?	33
71. Confirmă cumva cercetările genetice evoluționismul?	34
72. Dar nu este anemia falciformă un exemplu de mutație genetică pozitivă?	34
73. Vreți să spuneți că Darwin a greșit?	34
74. Dacă cineva este creștin, contează dacă crede în evoluție sau în creație?	35
75. De ce v-ați deranjat să scrieți această carte?	35
LISTĂ DE CĂRȚI UTILE.....	37
Cărți introductive	37
Cărți mai avansate.....	37
Cărți pentru lectura în familie.....	38
INDEX TEMATIC	39
NOTE EXPLICATIVE	41

1. INTRODUCERE

Întrebările și răspunsurile de mai jos au ca scop să determine pe cititor să descopere, pe cât de simplu este posibil, o parte din dovezile științifice care susțin teoria creaționistă așa cum este ea descrisă în Biblie și să constate natura neștiințifică a evoluționismului.

În formularea acestora, autorii s-au inspirat din descoperirile și cercetările efectuate de oameni de știință creaționiști și evoluționiști deopotrivă, și au încercat mereu să reprezinte corect și exact dovezile științifice. Întrebările au fost alese cu atenție pentru a trata principalele semne de întrebare care sunt ridicate în dezbaterile legate de creaționism versus evoluționism.

Noi credem că Biblia este Cuvântul Dumnezeuului cel Atotputernic și că ea este în totalitate de încredere și adevărată în toate aspectele despre care ne vorbește, inclusiv în ceea ce privește creația. Scopul nostru este acela de a vedea adevărul mărturiei biblice asupra creației răspândit cât de mult este posibil. Noi suntem nemulțumiți de faptul că mass-media prezintă în mod nedrept evoluționismul ca fiind singura teorie posibilă cu privire la originile noastre, și că știința creaționistă nu este tratată în mod egal. Așa că este necesară reșezarea unui echilibru, astfel încât am scris această publicație având în minte tocmai acest scop. Noi credem că dogma evoluționistă este atât greșită cât și lipsită de suport științific, și că relatarea biblică a originilor noastre este în fapt cea adevărată. Speranța noastră este că informațiile prezentate aici vor ajuta atât pe creștini cât și pe necreștini să conștientizeze erorile gândirii evoluționiste și adevărul științei creației. Toate citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, cu excepția situațiilor când s-a optat pentru alte traduceri, lucru menționat acolo unde a fost cazul.

Acest material a fost scris inițial în anul 1996 de către Stort Valley Creation Group – un grup creaționist din Marea Britanie – și a fost actualizat de mai multe ori. Acum, acest material este administrat de Creation Resources Trust, care vă poate și ajuta cu mai multe informații. La sfârșitul broșurii se găsește o listă de publicații care discută în mai multe detalii ceea ce noi prezentăm aici succint. Cu o arie atât de vastă și constant crescândă de informații științifice, este inevitabil să nu existe opinii sau interpretări diferite ale unor lucruri, dar cele prezentate mai jos caracterizează ceea ce cred cei din Stort Valley Creation Group și sunt considerate suficient de asemănătoare cu cele ale Creation Resources Trust.

Următoarele societăți creaționiste internaționale sunt gata să vă ajute cu materiale ajutătoare în diferite limbi:

Answers in Genesis (AiG) • 2800 Bullittsburg Church Rd., Petersburg, KY 41080 USA • www.AnswersInGenesis.com

Answers in Genesis (AiG) • P.O. Box 6302, Acacia Ridge DC, Qld 4110 Australia

Institute for Creation Research (ICR) • P.O. Box 2667, El Cajon, CA USA • www.icr.org

2. EVOLUȚIE SAU CREAȚIE?

1. Ce este creaționismul?

Creaționismul este credința că relatarea privitoare la originea universului și a vieții dată de Biblie în capitolele 1 și 2 din Geneza este adevărată în mod literal și precisă în orice aspect. Teoria evoluției, ca încercare de a explica originile, este respinsă de noi ca fiind incompatibilă atât cu Biblia, cât și cu dovezile științifice. Relatarea biblică trebuie înțeleasă în sensul ei simplu, literal, de pildă în sensul că o zi biblică a durat literal 24 de ore. De aceea, toate datele științifice care fac referire la origini trebuie interpretate având în vedere acest cadru biblic. În materie de credință, noi susținem că Biblia este Cuvântul infailibil și fără greșală al lui Dumnezeu, și de aceea întreaga știință, atunci când este înțeleasă corect, va susține Biblia în mod inevitabil. În practică, vom descoperi că datele științifice confirmă în mod copleșitor și susțin relatarea originilor noastre pe care o găsim în Biblie.

2. Ce este evoluționismul?

Prezentată într-un mod simplu, evoluția este ipoteza care pretinde că toate formele de viață au provenit unele din altele, prin modificări, începând de la un organism unicelular primitiv care a existat într-un trecut foarte îndepărtat. Transformările de la acel organism au decurs având o tendință de creștere a complexității. La început, prima celulă ar fi evoluat dintr-o "supă" organică preexistentă în oceanul paleozoic, care s-a transformat din conglomerate întâmplătoare de substanțe chimice anorganice. În final, aceste substanțe chimice ele însele ar proveni din explozia "Big Bang" ce ar trebui să stea la originea universului. Charles Darwin¹ a sugerat că primul mecanism plauzibil care ar fi putut cauza schimbările evoluționiste ar fi selecția naturală, denumită și "supraviețuirea celui mai puternic". El a spus că modificări mici și aleatorii sau îmbunătățiri care au avut loc în anumite exemplare ale speciilor de animale sau plante ar fi determinat ca ele să fie "selectate natural" în lupta lor pentru supraviețuire și astfel aceste schimbări au trecut la generația următoare, dacă s-au dovedit a fi avantajoase. Astfel, pe parcursul a multe, multe generații, s-au dezvoltat noi specii, pe măsură ce s-au acumulat aceste schimbări mărunte, afectând astfel complet acea creatură. Astăzi, teoria lui Darwin este denumită Neo-Darwinism pentru că ea a fost revizuită și adaptată masiv. S-a constatat că selecția naturală în ea însăși și prin ea însăși nu poate produce nimic dacă n-ar fi existat o materie primă, ca să zicem așa, pe care să se lucreze. Așa că ei s-au decis ca această materie primă să fie rezultatul schimbărilor produse de mutații în zestrea genetică a unei creaturi. O mutație aleatoare în ADN care să fi generat un avantaj ar fi trebuit să fie apoi selectată și perpetuată, după cum spune această teorie. Acest lucru ar părea la prima vedere să răspundă la întrebarea – de unde a provenit noua informație generică ce a produs organisme diferite și mai complexe? Cu toate acestea, s-a observat că fosilele nu prezintă nici un fel de creaturi tranziționale sau caracteristici care să facă evoluția adevărată (de ex., un pește pe cale să devină specie de amfibieni sau vreun solz pe cale să devină pană). Mai mult, mutațiile care apar în populațiile de animale sunt foarte rare iar schimbările evoluționiste necesită populații mari în care ele să se producă simultan, dar la nivel individual. Pentru a ocoli acest obstacol, s-a sugerat ideea că noile tipuri de viață au evoluat aproape instantaneu ca urmare a unei mutații masive, cum ar fi ca o femelă dinozaur să depună un ou care apoi la eclozare să dea naștere unei păsări! Această teorie a fost denumită și "teoria monstrului dătător de speranță". Desigur, aceasta este absurdă: mutațiile

nu adaugă niciodată informații genetice noi; dimpotrivă, informația genetică tinde să fie distrusă sau pierdută când ADN-ul suferă schimbări de forma mutațiilor, după cum arată toate observațiile științifice. Mai recent, a fost propusă teoria "punctuated equilibrium". Aceasta pretinde că, la scara timpului geologic, evoluția a avut loc în salturi scurte și bruște, rapide, astfel încât ea a lăsat în urmă puține fosile, poate chiar deloc. Așa că și în aceasta, lipsa dovezilor în favoarea evoluției demonstrează cum se produce evoluția! Neo-Darwinismul este și astăzi principala teorie evoluționistă.

3. Sunt evoluționismul și creaționismul teorii științifice?

Vreți să credeți sau nu, atât evoluționismul cât și creaționismul reprezintă raționamente bazate pe dovezi circumstanțiale. Cu alte cuvinte, nici una nu este în totalitate o teorie științifică. O teorie științifică trebuie să poată fi observată, înțeleasă și explicată în ce privește procesele și evenimentele care se produc, și ele să fie repetitive în momentul prezent, astfel încât să poată fi observate. O astfel de teorie trebuie să poată fi testată prin experimente repetabile sau să poată fi demonstrată ca fiind falsă, dacă așa stau lucrurile. Nici evoluționismul și nici creaționismul nu pot satisface aceste criterii. De aceea, ambele sunt doar încercări de a explica originea universului și a vieții. Și, întrucât, prin definiție, originea acestor lucruri este non-repetabilă și nu poate fi observată astăzi, atât evoluționismul cât și creaționismul nu pot fi teorii științifice. Cu toate acestea, ambele sisteme de gândire au caracter științific, întrucât fiecare dintre ele încearcă să coreleze și să explice date științifice. Așadar, evoluționismul și creaționismul sunt, în cel mai bun caz, văzute ca modele științifice cu rol de explicare, folosite pentru a corela și explica date cu privire la originile universului și vieții. Astfel, creaționismul este în orice aspect la fel de științific ca și evoluționismul. Uimitor, evoluționismul este la fel de religios ca și creaționismul, pentru că, în calitate de teorie referitoare la originea universului și vieții, deține la fel ca și creaționismul baze ideologice și implicații religioase. Evoluționismul pretinde că Dumnezeu nu este în mod necesar la originea universului, că acesta s-a creat de la sine. Un astfel de concept constituie în sine un mod de gândire care neagă existența unui Creator, nu susținut de dovezi, ci pe baza unei presupunerii, iar aceasta nu este altceva decât o gândire religioasă, pentru că ateismul este o credință care nu poate fi dovedită.

4. Ce este știința creaționistă?

Știința creaționistă este numele dat disciplinei academice care caută să apere și să explice, în termeni pur științifici, relatarea creației așa cum este ea făcută în capitolele 1 și 2 din Geneza, și a celei legate de Potopul lui Noe, prezentat în capitolele 6 la 8 din Geneza, și care critică teoria evoluționistă folosind baze științifice. Știința creaționistă pleacă de la adevărul total și de încredere al Bibliei, deși ea susține de asemenea că poate fi prezentată pur și simplu ca știință. Oameni de știință foarte competenți din domenii variate și din multe țări se identifică drept creaționiști. De asemenea, în lume există mai multe societăți și instituții care au ca rol promovarea adevărilor creaționismului, dintre care cel mai notabil este Institutul pentru Cercetarea Creației (Institute of Creation Research) din California, SUA. Știința creaționistă reprezintă în același timp și o mișcare internațională în creștere, care desfășoară anual cercetări științifice originale și care realizează prezentări populare ale adevărilor creaționiste.

5. Există dovezi ale unei Ființe inteligente în spatele creației?

Mai mult ca sigur! Biblia declară această realitate neîndoielnică: “Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui” (Ps. 19:1). Acea “Ființă inteligentă” este, firește, Dumnezeu Triunic al Scripturilor, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Creatorul suveran al tuturor lucrurilor. Romani 1:19-20 spune chiar mai clar – că puterea veșnică a lui Dumnezeu și natura Lui divină sunt atât de evidente în creație încât oamenii sunt “fără scuză” [trad. lit. KJV]. Privind la lumea pe care Dumnezeu a creat-o, vedem în ea ordine și scop. Cercetează orice lucru cu atenție dacă vrei, și mereu vei putea vedea cele mai profunde și mai complexe dovezi a unei gândiri deliberate în creația aceluia lucru. În ciuda a ceea ce evoluționiștii susțin, o astfel de ordine, armonie, și scop în natură nu se produc și nu se pot produce de la sine. Totul a fost planificat și programat de un Creator suprem. Conceptul modern al Teoriei Informației dovedește acest lucru. Această teorie formulată în era computerelor spune, ca să fim direcți, că “dacă introduci date proaste într-un program de computer, vei obține și rezultate proaste”. Codul nostru genetic este astfel realizat de parcă ar fi fost creat de un Programator. Procesele aleatoare nu pot da naștere unei complexități atât de fantastice ca aceea a ADN-ului, după cum asamblarea accidentală a unui limbaj de operare a unui computer nu te poate ajuta să îl programezi și să îl folosești, după cum și Ps. 14:1 spune: “Nebunul zice în inima lui: „Nu este Dumnezeu!”.”

6. Cine a apărut primul – oul sau găina?

Într-un cuvânt, găina (v. Geneza 1:20)! În săptămâna Creației, Dumnezeu a creat toate plantele și animalele într-o formă matură, deplin dezvoltate, având organe de reproducere și fiind capabile să se reproducă, dând naștere la exemplare potrivit fiecărei specii (v. Geneza 1:11-12, 22, 28).

7. Ar fi putut Dumnezeu să dezvolte viața printr-o evoluție graduală mai degrabă decât printr-un act al creației?

Tehnic vorbind, răspunsul este afirmativ, pentru că Dumnezeu poate face orice. Dar ar fi contrar caracterului iubitor al lui Dumnezeu să se folosească de o metodă atât de crudă precum evoluția. Capitolul 1 din cartea Geneza și Exod 20:11 arată clar că Dumnezeu a făcut toate lucrurile din nimic prin puterea Cuvântului Său rostit într-o perioadă bine definită de șase zile a câte 24 ore. Așadar, El nu S-a folosit de un proces de evoluție.

8. Dar nu sunt oamenii și maimuțele ființe foarte asemănătoare?

Da și Nu! Da, dacă ne amintim că Dumnezeu a folosit un “model” pentru crearea vertebratelor, din care fac parte atât oamenii cât și maimuțele, alături de alte ființe. Aceasta explică asemănările anatomice și genetice. Dar răspunsul este un NU ferm, dacă ne amintim că omul a fost creat după chiar asemănarea lui Dumnezeu (v. Geneza 1:26-27). De fapt, există numeroase diferențe între maimuțe și oameni: până și la nivel strict fizic, sunt deosebiri precum poziția strict bipedă a oamenilor, degetul mare opozabil la oameni, creierul nostru complex cu centrul vorbirii care este unic, și multe altele. Totuși, lucrul prin care oamenii se deosebesc în primul rând de animale, inclusiv de maimuțe, este conștiința morală și spirituală dată de Dumnezeu numai oamenilor, alături de toate abilitățile intelectuale, emoționale și de creativitate, pe care animalele nu le au. Adăugați la acestea sufletul nemuritor al oamenilor, lucru de care nici un animal nu se bucură. Geneza 2:7 spune că Dumnezeu a “suflat” direct “suflare de viață” primului om. Astfel, omul a devenit un suflet viu. Nici un animal nu a fost creat în acest fel. Noi suntem

pe o treaptă a existenței cu mult mai sus, atât în ce privește trupul, cât și sufletul, față de orice animal cu care ne-am putea compara.

9. Nu au dovedit oamenii de știință că omul a evoluat din maimuțe pe parcursul ultimelor câteva milioane de ani?

Nu. Teoria evoluționistă presupune existența unui strămoș comun pentru om și maimuță. Însă realitatea nu susține așa ceva. În ciuda a ceea ce anumiți oameni de știință și a ceea ce mass-media ar putea spune, și în ciuda reprezentărilor artistice a unor creaturi pe jumătate maimuțe și pe jumătate oameni pe care le putem găsi în ziare, "Veriga Lipsă" rămâne tot...lipsă. Toate oasele fosilelor care au fost descoperite până acum au fost în întregime fie de la oameni, fie de la animale. Nu există nimic între cele două. În trecut, au fost promovate niște falsuri grosolane, precum "omul de Piltdown", ori dintele rățăcit al unui porc care a ajuns să fie denumit "Omul de Nebraska", alături de soția lui! Astăzi, situația este confuză în totalitate printre evoluționiști, fiind propuse de ei mai multe posibile variațiuni ale genealogiei omului, însă rareori acești oameni de știință sunt în acord unii cu alții! Toate interpretările lor sunt bazate pe rămășițe izolate și rare, nici una din ele nesusținând trecerea imaginară de la maimuță la om. Evoluționiștii ar dori din toată inima să se agațe de orice fosilă ca să o atașeze presupusului "copac evolutiv". Dar Geneza 2:7 este încă adevărată.

10. Cum se explică diferitele rase și culori ale pielii oamenilor?

Biblia spune clar că există o singură rasă de oameni (v. F.A. 17:26), toți provenind de la o singură pereche de părinți originari (v. Geneza 3:20). Cu toții moștenim același pigment al culorii pielii, denumit melanină, care determină nuanța pielii fiecărui individ. Cu cât avem mai multă melanină, cu atât este pielea mai închisă la culoare. S-a demonstrat din punct de vedere genetic că toate culorile pielii care se întâlnesc la oamenii de astăzi pot să fie produse pe parcursul a una până la două generații dintr-un singur cuplu de părinți cu o culoare medie a pielii și care sunt purtători de informație genetică necesară. Dumnezeu a creat pe Adam și Eva cu acea informație genetică și cu o piele de culoare medie. Influențele rasiale sunt rezultatul varietăților genetice exprimate exterior ca urmare a răspândirii oamenilor pe toată suprafața pământului de la Turnul Babel (v. Geneza 11:1-9). Grupurile rasiale distincte au rezultat ca urmare a faptului că oamenii s-au împărțit apoi pe criterii de limbă și așezare geografică, și pe măsură ce acestea au favorizat anumite caracteristici rasiale, cum ar fi culoarea închisă a pielii în zonele cu climă caldă.

11. De unde au rezultat limbile oamenilor?

La început, de la mâna creatoare a lui Dumnezeu. Geneza 2:23 ne arată că Adam avea abilitatea înăscută de a vorbi. De aceea, limba lui n-a evoluat din niște "zgomote" primitive! Toate limbile din lumea actuală sunt rezultatul judecății lui Dumnezeu la adresa răzvrătirii oamenilor la Turnul Babel (v. Geneza 11:1-9). Dumnezeu a "amestecat" limba originală pe care oamenii de atunci o vorbeau și l-a răspândit pe om pe toată suprafața pământului. Cu cât distanțele au crescut și timpul a trecut, s-au asigurat condițiile ca limbile să devină tot mai diferite.

12. Ce spun specialiștii în lingvistică despre originea limbilor?

Cei mai mulți lingviști presupun pur și simplu că limba omului și "mașinăria" vocală care o însoțește au evoluat de la presupușii noștri strămoși, asemănători maimuțelor. Cu toate acestea, limbile vechi erau mult mai complexe, nicidecum mai simple decât majoritatea limbilor din lumea modernă de astăzi. Într-un fel, am

putea spune că în istorie limbajul s-a deteriorat mai degrabă decât să fi evoluat. Nou-născuții au abilitatea înăscută de a-și însuși limba nativă rapid, oricare ar fi aceea. Eminentul profesor lingvist A. N. Chomsky,² recunoscând acest fapt, a concluzionat că nu există motive pentru a mai crede în evoluția limbilor decât ar exista motive pentru, citez, "a presupune o dezvoltare evolutivă de la respirație la mers". Iar profesorul Chomsky nu este un creaționist!

13. Este Biblia la fel de precisă ca și știința?

Biblia, fiind însăși Cuvântul lui Dumnezeu, este prin definiție fără greșală și nu conduce greșit în nici un aspect pe care ea îl tratează, fie că este vorba de aspecte spirituale, morale, istorice sau științifice (v. 2Timotei 3:16). Știința, însă, este lucrarea ființelor omenești care pot eșua, și a căror cunoaștere n-a fost niciodată mai mult decât parțială. O diferență clară trebuie de asemenea să fie făcută între ceea ce este un fapt clar, acceptat de orice persoană ca fiind indubitabil adevărat, și ceea ce este doar o teorie științifică deschisă dezbaterii și corecțiilor. Realitățile sunt realități, însă teoriile vin și pleacă. Din nefericire, publicului general adesea i se prezintă o teorie ca și cum ar fi un fapt demonstrat. Acest lucru se petrece oridecâteori mass-media prezintă teoria evoluționistă, aceasta fiind prezentată drept ceva ce nu este: o realitate demonstrată. Teoriile științifice pot numai să aproximeze realități și trebuie să fie continuu revizuite, sau chiar respinse, în lumina noilor descoperiri. De exemplu, teoria creației spontane a fost cândva prezentată în termeni siguri ca afirmând că viața a apărut din materie fără viață, ca și cum am spune că din pietre s-ar naște în mod natural insecte. Ironic, acest concept al vieții provenind din materie moartă s-a îmbrăcat cu haina respectabilă a evoluționismului. Trebuie să observăm că Dumnezeu nu a considerat necesar să își modifice Cuvântul Său veșnic în lumina noilor descoperiri științifice!

14. De ce să credem mai degrabă Biblia decât pe oamenii de știință?

Bineînțeles, noi credem atât Biblia, cât și știința, atunci când spun același lucru. Însă noi credem Biblia în primul rând, din două motive: 1) Autorul ei este Dumnezeu, care nu poate să mintă (v. 1Samuel 15:29) și, 2) toate dovezile o susțin. De exemplu, nu există nici un eveniment sau fapt istoric verificabil menționat în Biblie care să fi fost vreodată demonstrat ca fals. Numeroase descoperiri arheologice au confirmat în mod repetat acuratețea atât a Vechiului, cât și a Noului Testament. Dar cel mai important, există multe profeții referitoare la Mesia menționate în Vechiul Testament, care au fost împlinite literal în Persoana lui Iisus Hristos, în Noul Testament. (S-a calculat că, pentru a împlini doar 8 din cele 61 principale profeții mesianice într-o singură persoană, implică o probabilitate de 1 la 100.000.000.000.000.000!) A crede că oamenii de știință sunt niște căutători imparțiali după adevăr este de asemenea o greșală des întâlnită. În realitate, ca noi toți, au și ei propriile predispoziții, prejudecăți și concepții, pe care le duc cu ei în lucrarea de cercetare științifică. De exemplu, un om de știință care este un ateu militant (și trebuie știut că mulți dintre evoluționiștii de seamă sunt atei militanți) nu poate accepta vreodată că Dumnezeu există sau că El a creat lumea, în timp ce un om de știință creștin nu poate accepta vreodată opusul acestor idei! Așa că întrebarea este care dintre aceste concepții se potrivește cel mai bine dovezilor pe care le avem? Noi credem că argumentele creștinismului se potrivește cel mai bine, în baza Bibliei. De-a lungul anilor, mulți oameni de știință eminenți, savanți, istorici și arheologi au scris numeroase cărți care spun exact același lucru.

15. Contează dacă Geneza este înțeleasă literal sau nu?

Da. Cartea Geneza pune fundamentul pentru tot restul Bibliei. Ea ne prezintă creația și căderea omului în păcat. Ea ne vorbește de asemenea despre promisiunea mântuirii în Hristos, lucru care este reluat apoi în tot restul Bibliei (v. Geneza 3:15). Fără Geneza, Biblia nu are sens. Romani 5:12, 18-19 și 1Corinteni 15:21-22 arată că Domnul Iisus a venit să restaureze ceea ce Adam a pierdut. Domnul Iisus este de altfel denumit "al doilea Adam" în 1Corinteni 15:45. Dacă Adam nu a existat niciodată sau nu a păcătuit vreodată, atunci nu ar fi fost niciodată nevoie ca Domnul Iisus să vină. Fără Adam nu avem nici pe Hristos!

16. A crezut Domnul Iisus Hristos în Adam și Eva, și în Potopul lui Noe?

Da. Domnul Iisus Hristos a considerat Vechiul Testament ca fiind adevărat și de încredere în totalitate și a citat frecvent din acesta. În particular, în Matei 19:4-6, El se referă la Adam și Eva ca fiind oameni care au existat în realitate; iar în Matei 24:37-39, El vorbește despre Noe și Potop ca fiind un exemplu pentru judecata făcută de Dumnezeu în istorie asupra omenirii.

17. Nu se contrazic cumva între ele capitolele 1 și 2 din Geneza?

Nu. Cele două capitole sunt complementare, nu contradictorii. Narațiunea este astfel aranjată astfel încât capitolul 1 ne oferă o vedere generală asupra întregii săptămâni a creației. Numai Dumnezeu Însuși putea să furnizeze o astfel de informație. Capitolul 2 însă reprezintă o relatare mai detaliată a creației primului om și a primei femei, precum și a Grădinei Edenului. Această relatare se concentrează pe ființele omenești. În lumina unei astfel de înțelegeri a relației dintre cele două capitole, orice discrepante aparente sunt armonizate cu ușurință. Și pentru a confirma că acest lucru este adevărat, Domnul Iisus Însuși a citat din ambele capitole în același loc. El nu ar fi ezitat să explice că cele două s-ar contrazice reciproc, dacă aceasta ar fi fost situația! (v. Matei 19:4-5).

18. Nu cumva cuvântul ebraic pentru "zi" din capitolul 1 din Geneza are și semnificația unei perioade de timp mai lungă dec 24 ore?

Criticii interpretării literale a relatării creației din Geneza 1 vin foarte frecvent să spună că termenul ebraic pentru "zi", "yom", nu are întotdeauna semnificația unei perioade de timp de 24 de ore. Astfel, spun ei, fiecare "zi" a creației ar putea să fi fost de fapt lungă de câteva milioane de ani, permițând astfel unui soi de evoluție să aibă loc pe parcursul fiecărei "zile". Altfel spus, probabil că termenul "zi" ar trebui să fie numai simbolic, și astfel relatarea biblică a creației să nu necesite a fi luată strict literal. Este adevărat că "yom" nu înseamnă totdeauna o zi de 24 de ore, dar totul depinde de context. În ebraică, "yom" poate totuși însemna o zi obișnuită de 24 ore, poate însemna perioada din zi cât este lumină naturală, parte dintr-un ciclu zi-noapte, sau poate avea sensul unei perioade de timp nedefinită. Dar atunci când termenul "yom" este folosit având clar marcat un început și un sfârșit (precum "seara" și "dimineața" în Geneza 1), sau când are asociat un numeral ordinar care să o facă distinctă de alte zile ("prima" zi, "a doua" zi etc., la fel ca în Geneza 1), întotdeauna are sensul unei zile obișnuite de 24 de ore. Desigur, descrierea creației din Geneza ne prezintă fiecare zi în mod succesiv, în exact această modalitate, identificând fără nici o îndoială fiecare zi ce trebuie înțeleasă ca o zi literală. Marii savanți evrei (chiar și cei necredincioși) sunt cu toții de acord că acesta este sensul pe care autorul cărții Geneza a vrut să îl

transmită. În ceea ce privește caracterul simbolic, regula este că un cuvânt nu poate fi folosit simbolic decât dacă înțelesul literal este exclus. Însă este evident că "yom" din Geneza 1 are sens literal, pentru că aceasta este prima lui utilizare în Biblie. Confirmarea ultimă că "yom" face referire la o zi obișnuită de 24 ore vine din Porunca a 4-a din Exod 20:8-11. Aici, Dumnezeu ne spune că El a făcut toate lucrurile în șase zile și că s-a odihnit în a șaptea, și că noi suntem chemați să imităm acest model, care stă la originea săptămânii de 7 zile. Cu greu ne-ar fi putut El porunci să ne odihnim vreme de un milion de ani pentru că, pasămite, El ar fi lucrat în creație 6 milioane de ani! Toate dovezile susțin fără ambiguitate ideea că "ziua" din Geneza 1 a durat 24 de ore.

19. Ce a fost "întinderea de ape" din Geneza 1:6-8?

Expresia aceasta corespunde cu ceea ce noi astăzi numim "cer". La început, pământul proaspăt creat era acoperit cu apă. Dumnezeu a separat apele de dedesubt (mările) de cele de deasupra. Între ele, Dumnezeu a introdus atmosfera, sau cerul. Expresia evreiască are sensul de "întindere" și, în acest context, ar părea că textul face referire la atmosferă. În ceea ce privește apele de deasupra atmosferei, este posibil ca acestea să fi constat dintr-un înveliș planetar transparent, format din vapori de apă și situat dincolo de atmosferă. Unii oameni de știință creaționiști cred că acest strat de vapori de apă a acționat ca o barieră protectoare, care făcea ca pe întregul pământ să existe un climat subtropical perfect pentru viață. Mai târziu, Dumnezeu a făcut ca acest strat să precipite sub forma unei ploii deluviene în decursul Potopului lui Noe, când "s-au deschis stăvilarele cerurilor" (Geneza 7:11).

20. Are vreo logică științifică procesul de creație în 6 zile?

Dumnezeul nostru este atotștiutor, atotputernic și deține controlul resurselor infinite. În principiu, nu există nimic illogic sau neștiințific ca un astfel de Dumnezeu Creator să facă toate lucrurile din univers în șase zile sau chiar șase secunde (sau chiar mai puțin!). Oamenii de știință care cred în Biblie, care își practică meseria plecând de la premisa că istorisirea din cartea Geneza reprezintă adevărul istoric serios, nu văd nici un conflict între creația universului în 6 zile și aventura lor științifică. În fapt, realitățile științifice demonstrează într-un mod covârșitor adevărul din Geneza capitolul 1.

21. Cum a putut exista lumină în prima zi din Săptămâna Creației dacă soarele și stelele au fost create abia în ziua a 4-a?

Dumnezeu a creat lumina în prima zi a Săptămânii Creației (v. Geneza 1:3), dar El a amânat crearea unei surse de lumină materială, precum soarele și stelele, până în ziua a 4-a (v. Geneza 1:14-18). Încă de la început, Dumnezeu a furnizat lumină pentru a ilumina planeta pământ și astfel, odată cu rotația acestuia în jurul axei sale, El a determinat alternanța dintre zi și noapte (v. Geneza 1:4-5). Dumnezeu poate crea energie luminoasă din nimic, la fel de ușor cum El a făcut întregul univers material din nimic.

22. Dar nu au dovedit Copernic³ și Galileo⁴ că Biblia este greșită, atunci când au demonstrat că Pământul se mișcă pe orbită în jurul Soarelui?

Biblia nu ne oferă învățături explicite cu privire la forma fizică a universului. Ea nu spune nicăieri că Pământul ar fi plat sau că el a fi nemișcat, ori plasat în centrul cosmosului. Dar ea arată clar că universul și Pământul au fost create în 6

zile și că Pământul are formă sferică (v. Geneza 1 și Isaia 40:22). Biserica a afirmat în mod consecvent că Pământul nu este plat și că Dumnezeu l-a creat, așa cum relatează Biblia. De-a lungul secolelor, opiniile oamenilor de știință au alternat între modelul centralității Pământului în univers, model de gândire lansat de filosoful antic grec Aristotel⁵ (care a influențat în bună măsură gândirea bisericii), modelul centralității soarelui în univers, al lui Copernic și Galileo, și modelul relativist dezvoltat de Einstein.⁶ Creaționismul este un subiect total separat care poate accepta oricare din aceste modele.

23. A existat oare “Big Bang”, și dacă da, cum se potrivește aceasta cu Biblia?

Teoria Big Bang nu este decât o teorie. Ca și concept, ea domină știința astronomiei. Totuși, această teorie și-a avut dintotdeauna criticii ei. Există puternice argumente filosofice și tehnice împotriva teoriei Big Bang. Experții le dezbate între ei, însă oamenii simpli le consideră greu de acceptat. Teoria este “modificată” inteligent oricâteori apare câte o eroare tehnică în cadrul ei. Altfel spus, definițiile și elementele ei sunt modificate constant pentru a proteja teoria Big Bang de critici. În calitate de creaționisti, noi susținem relatarea biblică a creației ca fiind cea adevărată. Ea descrie crearea întregului univers de către Dumnezeu într-un act de creație ordonată, de-a lungul a 6 zile. Teoria Big Bang, care implică un univers în evoluție, nu poate fi împăcată cu relatata biblică a creației. Trebuie observat că scenariul Big Bang este de fapt neștiințific, în sensul în care acesta sfidează principiul universal valabil al cauzei și efectului, care spune că orice efect necesită o cauză adecvată. Explozia Big Bang se presupune că a avut loc de la sine, literalmente din nimic. Nimicul a creat ceva! Mai mult, cum ar putea o explozie să producă ordine în univers? Toate exploziile produc dezordine și distrugere. Astfel că teoria Big Bang sfidează atât știința cât și bunul simț. Atracția de care ea se bucură totuși printre evoluționiști, este ceea ce face ca ei să tot încerce să explice lucrurile ignorând existența lui Dumnezeu.

24. Nu este viteza luminii constantă, și anume de 186.000 mile pe secundă?

Viteza luminii este considerată una din constantele fundamentale ale universului. Cu toate acestea, literatura științifică cuprinde studii care analizează posibilitatea ca viteza luminii să descrească în timp. În cercurile creaționiste, în anul 1983, un om de știință a publicat analiza măsurătorilor vitezei luminii realizate pe parcursul a 3 secole. El a concluzionat că într-adevăr ar părea că viteza luminii a scăzut. Implicațiile pentru științele fizice sunt enorme și furnizează suport anumitor aspecte ale punctului de vedere creaționist, în mod particular în ce privește vârsta universului și datarea cu izotopi radioactivi. Totuși, această concluzie legată de viteza luminii rămâne una controversată.

25. Unele stele se află la miliarde de ani-lumină. Nu dovedește atunci acest lucru că universul este într-adevăr foarte vechi?

Nu. Evoluționiștii agreează faptul că universul trebuie să fie extrem de vechi pentru că multe stele sunt situate atât de departe încât, în anumite cazuri, lumina lor are nevoie de miliarde de ani ca să ajungă la Pământ. Într-adevăr, acest lucru este unul problematic pentru modelul creaționist al originii universului, dar nu este dincolo de a fi rezolvat. Cercetarea și descoperirile continue pot ajunge să furnizeze informații care ar putea revoluționa felul cum noi înțelegem universul. De exemplu, un fizician creaționist a sugerat că dacă teoria relativității a lui

Einstein este abordată dintr-o perspectivă creaționistă, nu evoluționistă, formulele lui Einstein conduc la un set diferit de concluzii, care susțin ideea unui univers imens și a unui Pământ tânăr. Acest lucru este totuși atât complicat cât și controversat, și numai proba timpului ne va spune cât de corect este. Au fost sugerate și alte soluții care susțin ideea unui univers de dată recentă și a unor distanțe vaste în cosmos. (Trebuie să ne amintim, totuși, că ceea ce este perceput de astronomi ca fiind distanțe mari poate să nu fie corect, pentru că această concepție se bazează pe ipoteze care nu pot fi probate.) Teoriile care au fost avansate includ: 1) creația unui cosmos "matur", în care lumina de la stele și-a creat "propria cale"; 2) posibilitatea ca spațiul să fie de fapt "curbat" – așa-zisul spațiu Riemannian⁷ – ceea ce ar însemna că lumina poate să o ia pe "scurtătură" și astfel să atingă pământul de la distanțe infinite în doar 15,71 ani; 3) o descreștere în viteza luminii în timp, așa încât în trecut lumina călătorea mult mai rapid și stelele nou-create ar fi putut răspândi lumina rapid, aceasta ajungând la Pământ aproape instantaneu; și 4) așa-zisa teorie a "stelor accelerate", care implică accelerarea temporară a proceselor fizice astfel încât lumina de la acele stele să ajungă la Pământ imediat. Distanțele foarte mari care par să existe între Pământ și stele nu dovedesc în mod necesar că universul este vechi. Multe alte dovezi științifice de fapt arată că universul este de dată recentă. Concluzia noastră este în acord cu afirmația biblică a creației unui univers "matur", deplin funcțional, creat în întregime în 6 zile ale Săptămânii Creației.

26. Se poate calcula din Biblie data când a fost creat Adam?

Dacă folosim informații din anumite părți ale Bibliei (precum Geneza 5 și 11), este posibil să alcătuim o schiță probabilă în timp de la momentul creației până astăzi. Dezbaterile legate de cât de exact trebuie interpretate unele din aceste pasaje (ca și alte câteva considerații) au împiedicat obținerea unui acord unanim cu privire la o dată precisă a creației. Cu toate acestea, ceea ce este clar din Biblie este că întreaga creație a universului, pământului și a lui Adam a avut loc în urmă cu doar câteva mii de ani. Unii spun că este vorba de aproape 6.000 de ani, alții spun că ar fi un pic mai mult. Însă în nici un caz Biblia nu ne dă voie să înțelegem că ar fi vorba de milioane și miliarde de ani, cum spune teoria evoluționistă. De altfel nu există nici un lucru real, științific, care să demonstreze contrariul scării timpului furnizată de Biblie. De fapt, lucrurile stau chiar contrar, anume că există multe dovezi științifice în favoarea unui Pământ "tânăr".

27. A existat moartea înainte de Căderea lui Adam și a Evei?

Nu...Dumnezeu a creat lumea pe care El a caracterizat-o ca fiind "foarte bună" (Geneza 1:31), nu o lume a bolilor, suferinței și morții, așa cum o vedem noi astăzi. Atât oamenii cât și animalele au fost creați la început vegetarieni (v. Geneza 1:29-30). Consumul de carne a fost permis ulterior tocmai datorită Căderii. Trebuie notat de asemenea că, din punct de vedere biblic, plantele nu sunt considerate "ființe vii"; adică ele nu posedă "suflare de viață", cum au oamenii și animalele (v. Geneza 1:20-21, 24). Moartea a reprezentat pedeapsa divină ca urmare a Căderii (v. Geneza 2:17; 3:19), o moarte și un blestem care s-au transferat în mod tragic asupra întregii creații (v. Geneza 3:14-19; Romani 5:12). Mai mult, Noul Testament afirmă clar că moartea este vrăjmașul nostru (v. 1Corinteni 15:26), pe care Domnul Iisus a venit să o distrugă prin moartea și învierea Sa (v. 1Corinteni 15:51-57 și Apocalipsa 21:4).

28. Multe animale consumă în mod natural carne, așa că trebuie să fie existat moarte și suferință înainte de Căderea lui Adam?

Organele și structurile ofensive și deensive (ex. dinți ascuțiți, gheare, danturi otrăvitoare) nu au existat în lumea perfectă pe care Dumnezeu a creat-o la început. Oamenii și animalele au fost create pentru a fi vegetarieni (v. Geneza 1:29-30). Moartea și suferința nu au existat la început. Acestea au intrat în lume numai atunci când Adam a păcătuit și a căzut astfel din starea inițială (v. Romani 5:12). Astfel, într-o modalitate care nu este complet clară pentru noi, anumite animale au suferit modificări genetice datorită Căderii și au devenit carnivore, acest lucru fiind parte din "blestemul" lui Dumnezeu asupra lumii căzute în păcat (v. Geneza 3:17-19). Există două posibile scenarii care explică aceasta. Înainte de Cădere, se poate să fi existat organe și structuri ale organismelor animale care să fi avut funcții total nedăunătoare, și care după Cădere, sub influența lui Dumnezeu, și-au schimbat utilizarea și au devenit caracteristici ofensive sau defensive. Se poate și ca Dumnezeu să fi "modificat" animalele (și plantele) care azi sunt carnivore în mod asemănător cum El a "modificat" pe șarpele, pe Eva și viața plantelor (v. Geneza 3:14 și 16-19).

29. Unde se află Grădina Edenului astăzi?

Adam și Eva au fost trimiși afară din Grădina Edenului din cauza păcatului lor, iar intrarea în aceasta a fost păzită de îngeri (v. Geneza 3:23-24). Astăzi, Grădina Edenului nu mai există. Potopul global din vremea lui Noe a făcut în așa fel încât întreaga structură geografică și geologică a scoarței terestre a fost reconfigurată și rearanjată. Masa sau masele originale de pământ și mări au fost complet schimbate, lumea de dinainte de Noe fiind distrusă (v. 2Petru 3:6). Lumea care a rezultat după Potop este lumea pe care noi o cunoaștem astăzi. Astfel, Grădina Edenului a fost distrusă pentru totdeauna.

30. De unde și-a luat Cain soție?

Dumnezeu a poruncit lui Adam și Eva să se înmulțească și să umple pământul cu urmașii lor (v. Geneza 1:28). Mai mult, Biblia afirmă explicit că Eva a fost "mama tuturor celor vii" (Geneza 3:20). Adam a trăit până la vârsta de 930 ani și a avut mulți copii (v. Geneza 5:3-5). Se pare că primul fiu al lui Adam a fost Cain (v. Geneza 4:1). Concluzia evidentă este că el s-a căsătorit fie cu o soră, fie cu o nepoată a lui. Dar o astfel de căsătorie nu era interzisă la acel moment din istorie, pentru că rasa omenească era încă tânără și viguroasă, nefiind afectată genetic de boli și infirmități în mod substanțial. Astfel, nu exista nici un pericol de a se da naștere la urmași nesănătoși ca urmare a căsătoriei cu o rudă apropiată.

31. S-a transformat cu adevărat soția lui Lot într-un stâlp de sare?

Zona Mării Moarte este una fascinantă din punct de vedere geologic. Ea prezintă dovezi indubitabile ale activității vulcanice și cutremurelor și conține depozite mari de substanțe combustibile, precum petrol, bitum, gaz natural și sulf. Depozitele de sare sunt de asemenea abundente, adesea fiind acumulate în "stâlpi", unii din aceștia fiind denumiți de arabii care locuiesc în zonă "soția lui Lot". Nu există vreun motiv geologic sau arheologic pentru care relatarea biblică a distrugerii neașteptate a orașelor Sodoma și Gomora din Geneza 19 să nu poată fi acceptată ca realitate istorică. În ceea ce privește pe soția lui Lot, la citirea atentă a pasajului din limba ebraică, unde ni se prezintă întoarcerea ei de la familia care era pe fugă, în neascultare față de Dumnezeu, credem că ea fie a fost complet îngropată de cantități mari de sare care au fost aruncate în aer de exploziile

masive ce aveau loc în câmpia Sodomei, fie a fost îngropată de cenușa vulcanică și mai apoi pietrificată în aceeași modalitate ca și victimele din orașul Pompei din anul 79 d.Hr.

32. Chiar credeți că Patriarhii au trăit sute de ani?

Da. La început, ființele omenești au fost create pentru a trăi veșnic! Știința este încă încurcată de procesul de îmbătrânire: este un mister de ce acesta se produce. Conform celor prezentate în Geneza capitolul 5, înainte de Potopul lui Noe, durata de viață a oamenilor a fost mult mai mare. După Potop, durata vieții a început să se reducă gradual, după cum vedem în Geneza 11:10-32 și în viețile unora din personajele biblice, precum Avraam, Isaac, Iacov, Moise și David. Îmbătrânirea și moartea au fost pedeapsa divină adusă asupra lui Adam și urmașilor lui ca urmare a păcatului lui Adam (v. Geneza 2:17; 3:19; 5:5). Principalele motive pentru care viețile erau mai lungi înainte de Potop sunt probabil următoarele două: în primul rând, rasa omenească era, fiziologic, mult mai sănătoasă, fără să fi acumulat foarte multe mutații dăunătoare, cum suntem noi astăzi. În al doilea rând, clima și condițiile de viață erau atunci mult mai bune, după cum ne indică dovezile geologice și fosilifere ale unui climat global sub-tropical de dinainte de Potopul lui Noe.

33. Cum se potrivesc descoperirile privind oamenii peșterilor și Omul de Neanderthal cu ceea ce spune Biblia?

Aceste grupuri de oameni erau indivizi deplin dezvoltați, parte din rasa umană, nu niște strămoși primitivi ai omului modern. Descoperirile timpurii ale rămășițelor acestora au fost folosite pentru a alimenta teoria evoluționistă care ilustra o secvență evolutivă de la "maimuța la om". Dar astăzi, până și cei mai reputați evoluționiști recunosc că aceste schelete aparțineau varietăților rasiale ale omului modern. În plus, s-ar părea că bolile și presiunile mediului au condus la efecte semnificative asupra înfățișării acelor oameni. Din punct de vedere biblic, am putea să îi plasăm în timp în perioada care a survenit imediat după Potopul lui Noe. Descendenții lui Noe au fost nevoiți să își înceapă viața de la zero, ca să spunem așa. Geneza 11:1-9 ne prezintă răspândirea lor pe toată suprafața pământului, un pământ unde civilizația ante-deluviană și climatul general subtropical fuseseră distruse. Traiul în peșteri devenise astfel o necesitate practică pentru unii, ținând cont de mediul mai agresiv în care trăiau de acum.

34. Unde pot fi plasate în Biblie epocile glaciare?

Geologii nu au ajuns la o înțelegere comună cu privire la cât de multe glaciațiuni au existat, dar ei spun că sfârșitul ultimei glaciațiuni a fost undeva în urmă cu aproape 10.000 ani. Creaționiștii susțin însă că această scară a timpului este prea lungă, și sugerează că a existat o singură epocă glaciară, care a avut loc ca rezultat direct al Potopului lui Noe. Pe scurt, cercetările recente realizate de meteorologii creaționiști au demonstrat că dezvoltarea calotelor glaciare polare ar fi putut avea loc în decurs de 500 ani de la Potop. Acest lucru ar fi avut loc ca urmare a unei reduceri masive a cantității de lumină solară primită la sol, datorată cenușii vulcanice și învelișului de nori care a rămas în atmosferă după Potop. În mod surprinzător, glaciațiunile nu sunt produse direct de frig ci de verile reci. Ca urmare a cantității de lumină solară redusă care a ajuns la sol, verile reci rezultate au condus la păstrarea zăpezii căzute iarna și peste anotimpul cald, astfel încât zăpezile nu doar că nu s-au topit, ci s-au acumulat vreme de mai mulți ani. Acest proces a fost accelerat mult de faptul că prezența particulelor vulcanice în atmosferă a condus, cum este obișnuit, la creșterea precipitațiilor. Rezultatul

ultim a fost extinderea calotelor glaciare polare și formarea ghețarilor – adică ceea ce noi numim Epoca Glaciară. Gheața s-a retras apoi după o perioadă considerabilă de timp după Potop, pe măsură ce atmosfera s-a eliberat încetul cu încetul de particule și lumina solară a pătruns mai eficient în atmosferă.

35. Ce reprezintă Teoria Lipsei?

Aceasta a fost formulată ca urmare a încercării făcute în secolul 19 de a armoniza știința și Scriptura, într-o perioadă când mulți creștini au crezut, în mod greșit, că știința ar fi dovedit că planeta noastră ar fi mult mai veche decât spune cronologia biblică. Astfel, s-a sugerat ideea că ar fi existat o perioadă lungă, nedeterminată între evenimentele descrise în Geneza 1, versetele 1 și 2. Iar “lipsa” ar reprezenta-o toate milioanele de ani ale epocilor geologice. Teoria a mers mai departe spunând că ar fi existat o lume antică în această vreme “lipsă”, lume care a fost distrusă apoi de Dumnezeu, și care acum este regăsită în arhiva fosiliferă și geologică a crustei terestre. Apoi, în versetul 2, Dumnezeu a creat lumea de astăzi printr-o lucrare de re-creație în 6 zile literale. Această teorie, totuși, distorsionează grav Scriptura și este non-necesară pentru a explica dovezile geologice și fosilifere. Potopul lui Noe descrie mai mult decât suficient realitățile științifice ale unei catastrofe globale, acvatice. Mai mult, existența unei lumi antice cuprinsă de moarte și necazuri înainte de căderea lui Adam în păcat goleşte Evanghelia de adevăratul ei sens – anume că Domnul Iisus Hristos a venit să moară pentru că moartea a intrat în lume prin păcatul lui Adam.

36. Potopul lui Noe s-a petrecut la scară locală sau a cuprins întreg Pământul?

Biblia este clară în afirmarea faptului că Potopul lui Noe a cuprins întreg Pământul, adică întreaga suprafață a planetei a fost acoperită de ape. Unii oameni, o parte chiar creștini, au încercat să sugereze că Potopul a avut loc doar la nivel local. Dar acest lucru este contrar afirmațiilor clare ale Bibliei, care spune că Dumnezeu a decis să folosească un potop global pentru a distruge toată omenirea (cu excepția a 8 persoane) și majoritatea animalelor, din cauza păcatului (v. de ex. Geneza 6:5-8, 11-17; 7:4, 12, 17-24). Ceea ce afirmă Scriptura este că întreaga lume a fost acoperită de ape și înecată, și că doar Noe și familia sa au supraviețuit. Pentru a dovedi acest lucru se pot aduce multe dovezi biblice. De exemplu, Biblia spune că apele potopului au acoperit cei mai înalți munți suficient de bine așa încât arca lui Noe să plutească deasupra lor; Potopul a durat timp de 5 luni, urmate de alte 7 luni necesare retragerii apelor; Arca a fost construită cu o capacitate de aproximativ 40.000 m³, o ambarcațiune mult prea mare ca să fie destinată unei inundații locale. Și de ce să aducă Noe la bordul ei toate acele animale sălbatice dacă Potopul avea să fie doar unul local? Alte animale, migrând după aceea, ar fi putut repopula rapid zona inundată. Bazându-ne ferm pe fundamentul Scripturii, putem apoi să ne uităm dacă există vreo dovadă a unei inundații globale, dovadă care să poată fi găsită în scoarța terestră. Deloc surprinzător, dovezile sunt masive, și, atunci când sunt înțelese corect, ele pot fi mult mai bine interpretate ca punând în evidență un potop global mai degrabă decât orice altă ipoteză. Aceste dovezi se referă la originea clar catastrofică a mării părți a crustei terestre. Numai cantități colosale de apă, cu forța lor, ar putea să explice multe caracteristici geologice ale planetei. Grosimea mare a rocilor sedimentare în întreaga lume (aproape toate au fost la început acoperite de apă) este probabil cea mai palpabilă mărturie a Potopului lui Noe. Aceste roci conțin literalmente miliarde și miliarde de fosile de animale și plante. Nici un continent sau masă terestră nu este lipsit de această mărturie fără glas a puterii lui Dumnezeu de a judeca omenirea.

37. A plouat pe pământ înainte de Potopul lui Noe?

Conform cu Geneza 2:4-6, nu a plouat. Înainte de Potop, se pare că ploaia, așa cum o știm noi, era necunoscută. Sursele de apă subterane, posibil un fel de ceață sau izvoare, udau și irigau pământul. Putem crede că aceste surse de apă subterane aveau ceva în comun cu "izvoarele Adâncului celui mare" care au izbucnit pentru a inunda Pământul în Geneza 7:11. Implicațiile relatărilor din capitolele 6 până la 9 din Geneza ar părea să ne arate că omenirea nu experimentase niciodată ploaia până atunci și de aceea au privit amenințarea cu o inundație globală ca fiind fără logică. În Geneza 7:11-12 ni se spune că "s-au deschis stăvilarele cerurilor. Ploaia a căzut pe pământ..." Iar în Geneza 9:13-16, curcubeul a fost văzut pe pământ pentru prima dată, ca un semn special de aducere aminte pentru noi că Dumnezeu nu va mai aduce niciodată un potop de apă asupra întregului pământ. Ciclul apei din lumea de azi (evaporația din suprafețele mari de apă, urmată de precipitațiile produse din nori sub formă de ploaie, zăpadă etc.) este rezultatul condițiilor climatice de după Potop.

38. Cum ar putea supraviețui o barcă unei astfel de inundații catastrofale?

Arca lui Noe n-a fost "orice fel de barcă"! În realitate, termenul "barcă" este probabil foarte nepotrivit. A fost o ambarcațiune sub forma unei cutii, așa încât termenul de "barjă" ar fi unul mai potrivit. Cu toate acestea, ea nu a fost concepută pentru a se deplasa de la sine, ci numai cu scopul de a pluti. Instrucțiunile date de Dumnezeu pentru construcția arcei din capitolul 6 din Geneza sunt foarte precise și includ inclusiv modalitatea de izolare "pe dinăuntru și pe dinafară" folosind smoală (v. 14). Cercetările moderne de laborator au demonstrat că forma și dimensiunile arcei au oferit acesteia stabilitate maximă în cele mai turbulente ape, raportul dimensional fiind de 6:1 (v. 15). Experimentele au arătat de asemenea că o astfel de ambarcațiune ar rămâne în poziția normală și dacă ar fi întoarsă de un val la 80 grade. Arca a fost evident concepută de Dumnezeu cu scopul de a supraviețui unui astfel de potop catastrofal.

39. Unde s-a retras toată cantitatea de apă din potop?

Conform cu Geneza 7:11, o cantitate uriașă de apă a fost revărsată pe pământ în decursul Potopului lui Noe. Aceste ape au provenit atât din resurse subterane ("izvoarele Adâncului celui mare") cât și din ceea ce probabil era un înveliș vast de vapori de apă care acoperea planeta ("stăvilarele cerului"). Transformările uriașe pe care Potopul le-a produs asupra scoarței terestre au lăsat în urmă o planetă cu o geografie și topografie complet diferită. În decursul acestei perioade, spun creaționiștii, au fost formate bazinele oceanice, sau cele deja existente au fost adâncite, fiind capabile astfel să colecteze apele pluviale care au căzut pe suprafața continentelor. Oceanele Atlantic și Pacific reprezintă două din aceste mari bazine oceanice. Așa că toate apele potopului s-au strâns în aceste bazine oceanice adâncite. Este posibil ca Psalmul 104:5-9 să reprezinte o relatare poetică a Potopului și a drenării ulterioare a apelor acestuia în oceane (în special versetul 8).

40. Dacă munții Ararat au fost cei mai înalți din vremea lui Noe, cum se explică faptul că munții Himalaya sunt astăzi de două ori mai înalți?

Biblia nu spune că lanțul muntos Ararat era cel mai înalt din vremea lui Noe, ci spune doar că arca a acostat pe acesta (v. Geneza 8:4). Geneza 7:19-20 descrie

de asemenea faptul că Potopul a acoperit cei mai înalți munți existenți atunci. Este posibil ca atât munții Ararat cât și Himalaya să fi fost formați prin modificările uriașe ale scoarței terestre în decursul Potopului. Astfel, fie munții Himalaya au continuat să se înalțe de la acea vreme, fie Ararat a fost singurul lanț muntos din apropierea locului unde se afla arca la momentul retragerii apelor. (Geneza 8:5 face referire la munții Ararat, nu și la munții din întreaga lume.)

41. Cum a făcut Dumnezeu ca să intre animalele pe arca lui Noe?

Biblia nu ne spune cum a făcut Dumnezeu ca să aducă animalele pe arcă, ci doar că El a făcut acest lucru (v. Geneza 7:8-9, 14-16). Noi știm că animalele, în special păsările, au abilitatea de a migra și de a-și găsi calea pe distanțe foarte mari. Este posibil ca Dumnezeu să fi folosit acest instinct pentru a le aduce pe arcă. Totuși, acest eveniment trebuie considerat ca unul care demonstrează minunăția puterii divine. Aceste animale, fără îndoială, erau probabil cele mai bune exemplare din punct de vedere genetic, pentru a repopula planeta după terminarea Potopului.

42. Au intrat animalele în arcă în perechi de câte două sau câte șapte?

Ambele! La o citire atentă a relatării din Geneza 7:2-3 și 8-9, observăm că animalele au fost împărțite în două clase, cele "curate" și cele "necurate". Din animalele curate, au fost luate pe arcă câte 7 exemplare sau 7 perechi; dintre animalele necurate, au fost luate câte două exemplare, sau o pereche. Perechile trebuiau să fie formate dintr-o femelă și un mascul. Evident, distincția între animalele curate și cele necurate a existat la acea vreme și se poate să fi fost corespunzătoare învățăturilor similare mult mai explicite care au fost date mai târziu în Levitic, capitolul 11. Vorbind la modul general, animalele curate erau cele potrivite pentru a fi folosite pentru jertfele aduse înaintea lui Dumnezeu și pentru consumul uman, în timp ce animalele necurate nu puteau fi utilizate pentru nici unul din aceste scopuri. Pentru înmulțirea speciilor respective după Potop, era nevoie de mai multe perechi de animale curate. Imediat după Potop, Noe a și adus jertfe de mulțumire lui Dumnezeu luând din animalele curate (v. Geneza 8:20).

43. Cum au putut să încapă toate aceste animale pe arcă?

S-a calculat că arca ar fi avut un volum în care puteau să încapă 432 autobuze cu etaj și în ea ar fi putut încapa 125.280 oi! Nu doar că arca era uriașă, construită pe 3 nivele (v. Geneza 6:15-16), ci trebuie spus că nici o altă ambarcațiune mai mare nu a fost construită până la vaporul "Great Eastern" al lui Brunel⁸, în anul 1854, care a și fost realizat din fier. În binecunoscuta sa carte *The Genesis Flood*, Dr. Whitcomb și Morris au calculat că mărimea medie a tuturor animalelor de pe planetă este aceea a unei oi, și că arca putea avea la bord 125.280 oi. Pe de altă parte, de arcă aveau nevoie pentru supraviețuire numai animalele care respirau aer, cele care trăiau în apă putând supraviețui afară. Folosind estimarea experților privind 17.600 specii de animale terestre existente pe planetă astăzi, și dublând-o pentru a obține numărul femelelor și masculilor, ajungem la cifra de 35.200. Dacă o dublăm și pe aceasta, pentru a lua în considerare animalele care au dispărut între timp, totalul este de doar 70.400. Trebuie să ne amintim că, în medie, acestea ar fi ocupat spațiul echivalent pentru 70.400 oi. Întrucât pe arcă puteau sta 125.280 oi, este clar că exista suficient spațiu pentru toate animalele de la acea vreme. Fără îndoială, animalele de mărime foarte mare au fost reprezentate de exemplarele mai mici și mai tinere. În ce privește animalele așa-zis curate din Geneza 7:2-3 care au intrat în arcă în număr

de câte 7, ele probabil erau mult mai puține, constituind o minoritate, fiind utilizate pentru scopuri obișnuite și pentru jertfe. Chiar dacă am lua în considerare spațiul necesar pentru aproape un milion de specii de insecte (echivalentul a încă 5.000 de oi) și pentru hrana necesară acestora (v. Geneza 6:21), arca a rămas încă destul de încăpătoare pentru a-și îndeplini scopul.

44. Au existat dinozauri pe arcă?

Din pasajul din Geneza 6:19-20, este clar că Dumnezeu a poruncit lui Noe să ia pe arcă animale din toate speciile terestre existente la acea vreme. Creaționiștii cred că fosilele dinozaurilor descoperite peste tot în lume au fost formate în decursul Potopului lui Noe. Concluzia logică este astfel că, într-adevăr, pe arcă au existat și dinozauri de uscat. Pentru mintea omului modern, educat cu conceptele evoluționiste din copilărie, o astfel de idee este dificil de acceptat. Totuși, datele biblice par să implice o astfel de concluzie, pe cât de uimitoare ni se pare nouă astăzi. Pe arcă, probabil că au fost luate exemplare din speciile de dimensiuni mai reduse și de vârstă tânără.

45. Au supraviețuit dinozaurii Potopului?

Este evident că acele exemplare reprezentative pentru speciile de dinozauri care au fost luate pe arcă au supraviețuit Potopului. Faptul că dinozaurii nu au rezistat ulterior sugerează faptul că mediul climatic de după Potop nu a mai fost potrivit pentru ca ei să se poată reproduce și pentru a supraviețui. Creaționiștii au concluzionat că pierderea climatului general sub-tropical de dinaintea Potopului a contribuit mult la dispariția dinozaurilor. Fără îndoială, au fost și alți factori de mediu implicați în aceasta. Cu toate acestea, există destule dovezi asupra faptului că unele creaturi asemănătoare dinozaurilor au supraviețuit până aproape de timpurile moderne. De-a lungul secolelor, oamenii au tot relatat povestiri despre dragoni, șerpi de mare și diferiți monștri. La o examinare atentă, aceste animale adesea par să se asemene cu fosilele reconstituite ale dinozaurilor din muzeele de azi, până și în detaliile cele mai mărunte, precum solzii, coarneau și aripile lor. Unele din aceste povestiri sunt simple legende, însă altele par să reprezinte relatări ale unor persoane care au fost martore la întâlniri cu astfel de animale, chiar dacă le-au introdus apoi în povestiri atrăgătoare. Interesant este și faptul că în cartea Iov, capitolele 40 și 41 ne sunt descrise două creaturi de mari dimensiuni – "Hipopotamul" și Leviatanul – în termeni care sunt mai degrabă aplicabili dinozaurilor decât oricăror animale cunoscute nouă astăzi.

46. Avem vreo dovadă că mai există dinozauri astăzi?

De-a lungul timpului au continuat să existe zvonuri referitoare la o creatură misterioasă asemănătoare dinozaurilor în mlaștinile din anumite regiuni izolate din Congo. Au fost organizate și expediții pentru a o găsi. Bineînțeles, există povestea nesfârșită a monstrului din Loch Ness din Scoția – nefiind vorba de fapt de vreun dinozaur pentru că, așa cum toți știm, creatura despre care ar fi vorba la Loch Ness ar fi complet acvatică, pe când noi știm că dinozaurii au trăit toți pe uscat. Totuși, acest subiect este incitant; poate că mai există, poate că nu! Au existat și alte relatări cu privire la așa-zii "monștri lacustri" în Canada, Japonia și Suedia. În ce privește faimosul "Marele Șarpe de Mare", teroarea legendară a marinarilor din vechime, se poate să fi fost un plesiosaur – o reptilă marină contemporană cu dinozaurii, dacă este să ne luăm după arhiva fosiliferă.

47. Cum a putut supraviețui vegetația unui potop planetar?

Plantele sunt incredibil de rezistente, ele având tot felul de "strategii" uimitoare de supraviețuire și înmulțire. În decursul Potopului, multe plante au supraviețuit ca niște insule plutitoare sau pontoane de vegetație. Altele au fost îngropate aproape de suprafața solului și au revenit la viață imediat ce apele s-au retras. De asemenea, cantități mari de semințe în diferite forme ar fi putut pluti și apoi germina peste tot în lume, când condițiile au permis. Unii oameni au obiectat spunând că nivelul de sare din oceane ar fi distrus plantele în totalitate. Cu toate acestea, asta ar presupune că mările de dinainte de Potop ar fi fost la fel de sărate ca și azi. Nivelul mare de sare poate fi chiar consecința Potopului. Sau se poate ca volumul imens de apă din Potop (v. Geneza 7:11-12) să fi diluat temporar sarea din mări, permițând supraviețuirea mai ușoară a plantelor. Frunza de măslin din Geneza 8:11 a fost fără îndoială smulsă dintr-un copac viu. Înainte de aceasta, Dumnezeu începuse procesul de retragere a apelor potopului (v. Geneza 8:1-5). La acel moment, un măslin tânăr se poate să fi prins rădăcină dintr-o ramură care a plutit, și astfel a produs frunze, la fel cum funcționează azi altoirea. Măslinul este aproape indestructibil și se adaptează repede la condiții favorabile chiar și după 7 ani de existență în cele mai sărace soluri.

48. Nu dovedește furnicarul că istoria cu Arca lui Noe este illogică? Dacă el mănâncă numai furnici, atunci n-ar fi supraviețuit decât mâncând toate furnicile de pe arcă, așa că azi n-ar mai trebui să avem furnici!

Este o întrebare pertinentă. Fără îndoială, același lucru poate fi spus și despre numeroase alte creaturi care au o dietă formată dintr-un număr limitat de alimente. Creaționiștii nu pretind că au răspuns pentru toate întrebările, așa încât unele dintre acestea se poate să nu aibă vreodată un răspuns satisfăcător. Cercetările continuă și, pe măsură ce noi informații biologice devin disponibile, întrebări care altădată erau dificile, își găsesc soluții. Dacă întrebăm pe experți despre furnicari, ei vor recunoaște că fosilele nu demonstrează o evoluție a furnicarului. Așa că ne putem închipui că strămoșii furnicarilor de azi, care au fost aduși pe arcă, erau de fapt animale mai puțin speciate. Se poate ca această dietă exclusivă să se fi dezvoltat la ei în generațiile care au urmat. Se poate ca bagajul genetic al acestor creaturi să se fi "subțiat", după cum spun oamenii de știință, conducând astfel la pierderea informațiilor genetice pe măsură ce ei au devenit tot mai limitați și speciați. Acest lucru se aseamănă mai mult cu o degenerare decât cu o evoluție. Un exemplu similar este specierea câinilor pedigree de la ceea ce la început a fost o rasă de câini mai puțin diversificată. Relatarea creaționistă din Geneza capitolul 1 ne vorbește clar de "feluri" sau grupuri de animale. De la acestea au provenit toate celelalte animale, pe măsură ce informația genetică originală din aceste "feluri" a fost dirijată în multe și variate tipuri de creaturi, chiar dacă ele au rămas înrudite. Furnizarul din zilele noastre poate fi, astfel, rezultatul unui astfel de proces, și poate fi rezultatul degenerat al unei viețuitoare asemănătoare.

49. De ce găsim fosile de canguri în Australia, și ele se regăsesc în cam aceleași locuri după Potop?

Aceași întrebare poate fi pusă în legătură cu multe alte viețuitoare marsupiale care sunt unice în Australia. Dar nici una din acestea nu poate dovedi că marsupialele sau cangurii au trăit dintotdeauna numai în Australia, sau că

fosilele descoperite în Australia ar fi rezultatul exclusiv al Potopului lui Noe. Planeta întregă a fost profund schimbată de Potop, iar continentul Australia se poate să fi fost în întregime rezultatul Potopului. Înainte de acesta, marsupialele se poate să fi trăit pe toată suprafața globului. Este un adevăr că fosile ale acestora au fost descoperite și în Europa, iar unele marsupiale (oposumii) trăiesc în multe exemplare pe continentele americane. Când animalele au părăsit Arca, ele au început să se înmulțească și să migreze (v. Geneza 8:15-17). Strămoșii marsupialelor din Australia de azi au fost probabil depășite în competiția pentru hrană de alte mamifere, și astfel au fost forțate să continue procesul de migrație. Ele nu au lăsat multe fosile în urmă pentru că fosilele se formează numai în condiții rare și speciale (de exemplu o inundație!). Generație după generație, populații tot mai mari s-au deplasat către alte locuri pentru a evita competiția și pentru a-și găsi hrană și adăpost. În final, ele au ajuns în Australia, posibil printr-o limbă de pământ care unea Asia de Australia, care a fost apoi acoperită de ape înainte ca alte mamifere să ajungă pe continentul australian. Izolate pe continentul insular, aceste marsupiale au găsit locul ideal de a se dezvolta și a forma un grup mai mare de animale, așa cum le cunoaștem noi astăzi. Fosilele pe care le descoperim acum în Australia ar putea să fie formate după Potop, ca urmare a unor catastrofe locale ce au avut loc pe continentul australian.

50. Nu cumva existența mai multor straturi de roci sedimentare dovedește formarea rocilor într-un proces de milioane de ani?

Nu. Aproape toate rocile sedimentare s-au format sub apă. Tradițional, geologii evoluționiști au privit formarea rocilor sedimentare ca pe un proces lent și gradual, care ar fi avut loc de-a lungul a multe milioane de ani. Cu toate acestea, în realitate aceste roci dovedesc fără dubii faptul că au fost formate rapid, în condiții violente. Creaționiștii au susținut întotdeauna această realitate ca fiind o confirmare clară a Potopului lui Noe – când cantități colosale de apă transportat cu ele sedimente și le-au depus peste tot în lume, care apoi s-au întărit, formând straturi solide de roci sedimentare. Geologii evoluționiști încep tot mai mult atăzi să recunoască faptul că anumite procese catastrofice ar fi de fapt responsabile cel puțin pentru formarea anumitor formațiuni geologice. De exemplu, Marele Canion Colorado este acum considerat ca rezultatul posibil al ruperii unui baraj de apă natural, eveniment care s-ar fi petrecut cândva în trecutul îndepărtat. Anumiți geologi vorbesc chiar de episoade rapide de formare a rocilor sedimentare, urmate de perioade lungi de timp – și astfel vârsta mare a planetei este “dovedită” prin aceste perioade de liniște geologică, care nu pot fi dovedite atâta vreme cât ele nu se pot observa între straturile de roci sedimentare! Creaționistul vede toate acestea ca o încercare zadarnică de a ignora ceea ce este evident – rocile sedimentare din întreaga lume sunt în principal rezultatul Potopului descris în capitolele 6 la 8 din cartea Geneza. Poate că dovada cea mai clară că aceste straturi de roci au fost sedimentate foarte rapid sunt multele milioane de fosile pe care ele le conțin. O fosilă nu se poate forma dacă viețuitoarea respectivă nu este îngropată imediat. Scenariul creaționist al unei îngropări globale a numeroase animale în straturile de sedimente, care apoi s-au întărit formând roci, se potrivește cel mai bine cu realitatea din aceste roci. Noi credem că straturile de roci sedimentare nu sunt dovada unei planete vechi, ci sunt rezultatul unei catastrofe acvatice mondiale relativ recentă.

51. Nu ne arată arhiva fosiliferă că primele fosile sunt forme simple de viață, apoi pești, apoi amfibieni, reptile, și apoi mamifere, iar în final oameni?

Nu. Arhiva fosiliferă ne arată o secvență de viețuitoare, animale și plante, pe care evoluționiștii o interpretează ca și cum ar fi de la viețuitoare simple la cele complexe. Totuși, fosilele ne arată că până și așa-zisele organisme simple sunt foarte complexe și apar pe deplin dezvoltate, fără strămoși. Mai mult, nu există forme intermediare între diferitele tipuri de viețuitoare. Dacă evoluția ar fi adevărată, atunci ar trebui să descoperim în arhiva fosiliferă nenumărate creaturi parțial dezvoltate. Se presupune că evoluția a avansat printr-un număr infinit de schimbări mărunte care s-au acumulat foarte încet, și aceasta ar însemna că în muzeele noastre ar trebui să descoperim literalmente milioane de "verigi lipsă". Bineînțeles că nu există nici una din acestea. În realitate, arhiva fosiliferă reprezintă cel mai prost martor al evoluției și de departe o explicație mult mai bună pentru ceea ce vedem în arhiva fosiliferă este potopul catastrofic din capitolele 6 la 8 din Geneza. Acest potop a îngropat brusc un număr vast de animale, creând condițiile ideale pentru fosilizarea lor. Straturile de roci care au rezultat conțin astfel situația lumii vii care a fost îngropată conform cu habitatele în care viețuitoarele trăiau, adică primele viețuitoarele de pe fundul mărilor, apoi peștii, și apoi animalele terestre. Evoluționiștii au interpretat greșit formarea rocilor și a fosilelor ca fiind un proces de milioane de ani, și ca și cum acestea ar dovedi o evoluție lentă a vieții de la simplu la complex. În realitate, ceea ce vedem este dovada unei lumi înecate de apă.

52. Dar nu este adevărat că datarea radiometrică a condus la vârste mult mai mari ale rocilor?

Datarea radiometrică este un procedeu foarte complicat din punct de vedere tehnic, care are ca scop să calculeze vârsta rocilor. Ea se aplică numai rocilor vulcanice. Acestea au provenit prin ridicarea din interiorul planetei în stare lichidă, apoi s-au răcit, formând roci precum granitul. Adesea, ele conțin elemente radioactive în cantități foarte mici. În esență, aceia care pretind că aceste roci sunt de vârste foarte mari măsoară pur și simplu cantitatea de elemente radioactive din roci pe măsură ce ele își pierd din radioactivitate și se transformă în elemente non-radioactive (de ex. din uraniu în fier și din potasiu în argon). Vârstele obținute variază de la milioane la miliarde de ani. Totuși, oamenii de știință care acceptă aceste vârste sunt nevoiți să facă mai întâi o serie de ipoteze foarte discutabile, fără de care metoda devine inutilă. Ei presupun: 1) că nici unul din elementele non-radioactive nu este deja prezent în rocă; 2) că până la momentul de față nu a avut loc vreo pierdere de element radioactiv, de ex prin scurgere sau dezagregare; și 3) că timpul de înjumătățire radioactiv a fost constant de-a lungul timpului. Măsurătorile publicate prezintă nepotriviri grosolane. De exemplu, pentru lava scursă de la vulcanii din Hawaii începând cu 1800 au fost calculate vârste de la 160 milioane de ani până la 2.960 milioane de ani! Astfel de metode sunt evident inacceptabile și ar fi fost demult abandonate dacă n-ar fi existat dogma evoluționistă pe care să o susțină.

53. Ce reprezintă datarea cu Carbon 14?

Datarea cu carbon 14, sau radiocarbon, este o metodă de datare radioactivă, aplicabilă nu rocilor, ci țesuturilor organice moarte, atât de plante cât și de animale, și care se presupune că sunt mai tinere de 50.000 ani. Carbonul 14 este o substanță radioactivă care se găsește natural atât în atmosferă, cât și în

toate organismele vii și moarte. El se degradează radioactiv la un timp de înjumătățire presupus a fi cunoscut; astfel, teoretic, carbonul 14 se poate folosi pentru a stabili durata în timp până la momentul când o creatură a murit. Spus foarte simplu, cu cât mai puțin carbon 14 există într-o probă, așa cum spune teoria, cu atât mai veche este aceasta. Totuși, această metodă se bazează pe 6 ipoteze foarte importante și care nu pot fi dovedite, despre care dovezile științifice de fapt sugerează că ar fi greșite. Mai mult, aceste ipoteze trebuie să fie toate valide ca metoda să fie precisă. Toate ipotezele se referă la stabilirea nivelurilor de carbon 14 din trecut atât în atmosferă cât și în organisme după moarte. Ele se bazează mult pe ipoteza evoluționistă că pământul este vechi de milioane de ani. Dacă însă pământul are numai câteva mii de ani de la creație, după cum indică Biblia, atunci această metodă de datare este efectiv invalidată, iar vârstele calculate de ea sunt de departe multe prea mari. Prin această metodă, animale moarte recent au fost datate ca fiind moarte de mai multe mii de ani, subliniind astfel posibilele inexactități în datarea unei probe de animal mort de mai demult. În mod uimitor, singurele vârste obținute care pot fi verificate cu adevărat în corelație cu alte metode de datare arheologică, nu depășesc 5.000 ani. Această constatare se potrivește în mod remarcabil cu scara timpului istoric pe care Biblia ne-o prezintă.

54. Ce reprezintă o coloană geologică?

Suprafața planetei este acoperită în mod considerabil până la adâncimi mari de mai multe straturi succesive de roci sedimentare. Până la începutul anilor 1800, aceste straturi au fost studiate, corelate și ilustrate pe hărți, atât de geologi creaționiști cât și de geologi evoluționiști. Rezultatul este "coloana geologică". Pe baza fosilelor existente în diferitele straturi de roci, evoluționiștii interpretează coloana ca fiind dovada evoluției de la forme de viață simple la forme mai complexe, vreme de aproape 600 milioane de ani, și aceasta doar pentru că cele mai simple par să fie localizate în straturile inferioare. Deși evoluționiștii consideră fosilele din straturile inferioare ca fiind simple prin comparație cu cele din straturile superioare, în realitate ele nu sunt atât de "simple"! Ele sunt însă viețuitoare care trăiau în mediul marin. Trilobiții, de exemplu, sunt viețuitoare care trăiesc pe fundul mării, și au un ochi extrem de complex. Creaționiștii, totuși, consideră coloana ca fiind în mare măsură rezultatul Potopului lui Noe (v. Geneza, capitolele 6-8). Un lucru care este de importanță pentru creaționiști este faptul că rocile sedimentare din lume au fost aproape toate acoperite de apă, în condiții violente, adică cel mai probabil în condițiile unei inundații globale. Mai mult, miliardele de fosile care se găsesc în aceste roci prezintă dovada clară a unei morți subite și simultane, precum și a îngropării in situ⁹ a nenumărate creaturi vii în depozite sedimentare aduse de ape, pe vremea când aceste viețuitoare se aflau în habitatele lor naturale; depozitele aduse de potop au fost apoi întărite formând mai multe straturi de roci sedimentare de diferite tipuri. Astfel, nu există o progresie a formelor de viață conținute în roci de la simplu la complex. Aceasta este doar "interpretarea" evoluționistă. Fosilele pot fi explicate mai bine ca fiind rezultatul îngropării rapide vreme de câteva săptămâni și luni în decursul Potopului lui Noe – ele fiind îngropate de vii, strat după strat, de la viețuitoarele de pe fundul mărilor și cele din mediul marin, până la cele terestre. Pentru creaționiști, coloana geologică reprezintă rămășițele unei lumi înecate de ape, o lume distrusă de Potopul biblic, exact cum a spus Dumnezeu în Geneza 6:17.

55. Cu siguranță că munții și dealurile trebuie să fi fost formate cu multe milioane de ani în urmă, nu-i așa?

Aceasta este o presupunere a geologilor evoluționiști moderni. Ei spun că vârsta planetei este de 4,6 miliarde de ani și au considerat în mod obișnuit că toate trăsăturile sale ca fiind rezultatul unor procese lente, care au avut loc de-a lungul unei perioade îndelungate. Geologii creaționiști, însă, folosesc dovezile științifice și cele biblice, și afirmă în mod obișnuit că planeta are o vârstă cuprinsă între 6.000 și 10.000 ani (unii mai adaugă câteva mii de ani). Ei înțeleg multe din caracteristicile geologice ale planetei (inclusiv existența lanțurilor muntoase) ca fiind produse de cataclismul mondial al Potopului lui Noe, așa cum este descris în Geneza, capitolele 6-8. Un astfel de potop ar fi putut da naștere la modificări mari ale scoarței terestre, tulburări în activitatea vulcanilor și, probabil ruperi ale masei sau maselor terestre, separându-le în continentele pe care le știm astăzi. Munții și dealurile s-au putut astfel forma. Ca suport în susținerea acestei teorii catastrofice, creaționiștii arată către evenimente similare, dar la scară mai mică, precum erupția vulcanului St. Helens (SUA) în 1980 și 1982; acestea au produs modificări geologice în câteva săptămâni și luni de zile, inclusiv un "Canion Colorado" de dimensiuni mai mici, și care altfel par să fie structuri geologice vechi. În mod asemănător, Insula Surtsey din apropierea Islandei a fost formată în decurs de câteva luni în anul 1963, ca rezultat direct al activității vulcanilor submarini din Oceanul Atlantic. Acum, aceasta este o insulă stabilă, care arată ca și cum ar fi acolo de milioane de ani, cu vârfuri înalte, plaje de nisip, roci rotunjite, sol, și viață, sub formă de plante și animale. Toate acestea s-au dezvoltat în doar 30 de ani!

56. Dar nu s-au deplasat continentele unul față de altul gradual, în timp?

Foarte probabil că da. Forma continentelor pare să fie una care ar indica faptul că ele se potrivesc ca și cum ar face parte dintr-un veritabil "puzzle". În plus, formațiunile geologice de pe fiecare continent par să se potrivească. Cu toate acestea, în mintea unora dintre oamenii de știință continuă să existe îndoiele privitoare la această teorie, ei declarând că continentele nu se potrivesc unele cu altele atât de mult pe cât se pretinde, și că dovezile aparente ale unor deplasări unele față de altele au fost interpretate greșit. Din perspectivă creaționistă, se poate argumenta că la început a existat un singur continent masiv (v. Geneza 1:9). Acesta s-ar fi împărțit apoi în continentele din zilele noastre ca rezultat al Potopului lui Noe, ținând cont de faptul că Potopul a fost o catastrofă globală care a schimbat pentru totdeauna fața pământului. Planeta încă se reface după efectele Potopului, iar deplasarea continentelor poate să fie unul din aceste efecte.

57. Mai mult ca sigur că e nevoie de mai mulți ani decât câteva mii pentru ca nămolul sedimentar să se solidifice, transformându-se în roci?

Nu e neapărată nevoie ca solidificarea nămolului să aibă nevoie de perioade îndelungate de timp pentru a se produce. Este un proces complex care implică interacția dintre materiile organice și diferite substanțe chimice, și implică și agenți de cimentare. În condițiile unice și catastrofice ale Potopului lui Noe, solidificarea s-a produs fără îndoială accelerat. Capitolele 6-8 din Geneza descriu o catastrofă globală care a produs eliberarea și activarea unor cantități vaste din toate substanțele chimice și agenții care sunt necesari pentru facilitarea formării rocilor.

Modificările scoarței terestre, care au avut loc ca urmare a antrenării unor depozite enorme de particule prin intermediul apelor, au condus la formarea continentelor și a formelor de relief care au devenit mai târziu roci, și care au permis apei să se dreneze gravitațional. Geneza 8:1 ne vorbește despre un vânt pe care Dumnezeu l-a trimis pentru a determina retragerea apelor potopului, iar versetele 13 și 14 din același capitol vorbesc despre faptul că pământul se uscaseră complet în decurs de câteva luni – o indicație importantă pentru noi, care ne arată că solidificarea depozitelor sedimentare s-a produs rapid, în acea perioadă. Pe scurt, nu există circumstanțe care să ne oprească să afirmăm că solidificarea nu s-ar fi produs cu o viteză rapidă în decursul și după Potopul lui Noe, ca urmare a condițiilor foarte anormale ale acestuia.

58. Dar rezervele de cărbune nu s-au format în zonele mlăștinoase vreme de milioane de ani?

Conform teoriei evoluționiste, rezervele cele mai mari de cărbune la nivel mondial ar fi fost produse în Epoca Cărbunelui, cu aproape 300 milioane de ani în urmă. Cărbunele este, spun oamenii de știință, rămășița vastelor păduri din zonele mlăștinoase care cândva erau răspândite pe tot globul, favorizate de climatul subtropical mondial. Teoria spune că aceste păduri s-au degradat progresiv și s-au transformat în cărbune pe parcursul unor perioade de timp îndelungate, sub influența presiunii și a căldurii. De fapt, se spune că strat de cărbune de un inch are nevoie de o mie de ani ca să se formeze. Creaționiștii spun, pe de altă parte, că rezervele de cărbune ale lumii s-au format rapid ca o consecință directă a Potopului lui Noe. Efectele catastrofice și distructive ale apelor potopului au distrus și transportat păduri întregi, depozitându-le în straturi succesive, odată cu sedimentele transportate de ape. Astfel, au rezultat straturi de cărbune, intersectate cu straturi de roci sedimentare. Noi credem că acesta este un scenariu mult mai credibil decât cel evoluționist. Cărbunele este astăzi creat în laborator în decurs de câteva minute. În plus, primele stadii ale formațiunilor de cărbune se petrec chiar acum pe fundul lacului Spirit Lake din zona muntelui St. Helens, SUA, datorită erupției vulcanice care a avut loc în anul 1980 și care a transportat o pădure imensă în acel lac. Nu trebuie să uităm că au fost descoperite și fosile verticale de copaci care străpung două sau mai multe straturi de cărbune, despre care ni se spune că sunt separate în timp de mai multe mii de ani.

59. Cum se formează o fosilă?

Faptul că scoarța terestră este literalmente plină de miliarde de fosile ale unor creaturi dispărute este un motiv de constantă uimire pentru noi. Aceste fosile se găsesc uneori în adevărate "cimitire" de oase reprezentând diferite specii de animale. Schelete uriașe de pești stau înmormântate în roci, fiind evident îngropate de vii de o catastrofă petrecută în trecut. Există până și întregi formațiuni geologice care par să fie formate aproape în întregime din fosilele unei singure specii de scoică. Depozitele colosale de cretă, cărbune și țiței din întreaga lume sunt, desigur, rămășițele a ceea ce odată erau organisme vii (petrolul și cărbunele sunt denumiți "combustibili fosili"). Cum s-au format oare aceste fosile? Răspunsul evoluționist a fost mereu același - gradual, prin procese naturale desfășurate de-a lungul a circa 600 milioane de ani. Aspectele tehnice ale procesului de fosilizare sunt bine înțelese, implicând mineralizarea oaselor, dinților, carapacelor etc. S-au păstrat feluri variate de fosile, cum ar fi schelete, părți moi, precum pielea sau părul, amprente, și chiar picături de ploaie. Dar condiția cea mai importantă pentru ca o fosilă să se formeze este ca trupul mort al viețuitoarei respective să fie îngropat rapid de sedimente. Altfel, el se

descompune rapid sau viețuitoarele care se hrănesc cu trupuri moarte nu vor lăsa nimic în urmă care să se fosilizeze. Astăzi, formarea fosilelor este un lucru rar. Nimic nu se mai aseamănă cu procesele de fosilizare care s-au petrecut în trecut și nu mai are loc azi. Așa că dacă "prezentul este cheia pentru înțelegerea trecutului", după cum susțin geologii evoluționiști, de ce nu se mai formează fosile în cantități masive și astăzi? Și cum se face că o cantitate atât de vastă și variată de fosile au ajuns să umple muzeele și rocile de astăzi? Cu siguranță, este foarte impropriu ca cineva să sugereze că toate aceste fosile s-au format pur și simplu ca rezultat al șansei, prin moartea de-a lungul veacurilor a exemplarelor individuale de animale, și acestea să fie și accidental îngropate în sedimente, și asta imediat după moartea lor. Există mult mai multe fosile decât ar fi putut să se formeze la întâmplare. În opinia noastră, singurul eveniment istoric care asigură condițiile necesare fosilizării și care explică răspândirea globală a fosilelor este Potopul lui Noe, așa cum este el prezentat în capitolele 6-8 din Geneza. În acel cataclism mondial al apelor, creaturile vii au pierit cu miliardele și au fost aproape instantaneu îngropate în sedimentele transportate de ape, sedimente care constituie astăzi majoritatea crustei terestre, acestea fiind de altfel condițiile ideale pentru formarea masivă și universală a fosilelor. Aceasta nu înseamnă, bineînțeles, că nici o fosilă nu s-a mai format vreodată după Potop.

60. Ce este o "fosilă vie"?

O "fosilă vie" este o viețuitoare, cunoscută din fosile, care cumva a ajuns să trăiască astăzi, dar despre care evoluționiștii spun că a dispărut în urmă cu milioane de ani. Și sunt câteva exemple oferite în acest sens. Cea mai faimoasă dintre ele trebuie să fie celacantul, un pește care se presupune că a dispărut în urmă cu cel puțin 70 milioane de ani. Spre uimirea lumii științifice, a fost descoperit în Africa de Sud în anul 1938. Mai mult, fosilele sale fuseseră privite ca dovada că acest pește ar fi fost în procesul de a evolua într-o vietate dintre amfibieni. Descoperirea a lovit parcă în cap întreaga teorie! Nu s-a găsit nici o fosilă de celacant în vreo rocă mai tânără de 70 milioane de ani, conform cu scara timpului propusă de evoluționiști. E foarte trist ca acel pește să se fi tot chinuit să înoate atâta vreme. Dar lărgind cumva definiția, descoperim că multe din plantele și animalele de astăzi au rămas complet neschimbate încă de pe vremea strămoșilor lor, care arătau identic când au fost fosilizați (așa cum se presupune) în urmă cu milioane de ani. Liliacul de mare, gândacii de bucătărie, copacii ginkgo și călușii de mare, furnicile și libelulele, scoicile și broaștele țestoase, platanii și liliicii, ca să numim numai câteva viețuitoare, toate au supraviețuit aproape neschimbate de la momentul când fosilele lor au fost create, așa cum se spune, cu milioane de ani în urmă. Întrebarea care cere un răspuns este aceasta – cum se face că toate aceste viețuitoare au rămas neschimbate în timp ce evoluția a continuat în jurul lor vreme de nenumărate epoci? Răspunsul logic este că acele milioane de ani n-au existat niciodată și n-a avut loc niciodată vreun proces de evoluție pe planeta noastră.

61. Nu se poate ca viața să fi început de la un trăsnet care a lovit un lac cu apă caldă?

Nu. Mai degrabă ar fi electrocutat totul în acel lac! Au fost realizate chiar experimente pentru a testa această idee, cum ar fi faimosul test Stanley Miller¹⁰ denumit și "gaz și scânteie", realizat în 1952. Cu toate acestea, rezultatele au fost mereu negative. În plus, sursa atmosferei primare rămâne o mare problemă. Dacă ea conținea deja oxigen, aminoacizii (elementele esențiale ale proteinelor și ale viețuitoarelor) produși prin electrocutare ar fi fost imediat oxidați și distruși. Dacă

nu conținea oxigen, n-ar fi existat în atmosferă nici un fel de strat de ozon, care să poată proteja orice molecule organice de efectele letale ale radiației ultraviolete de la Soare. Mai mult, până și cele mai simple proteine au nevoie de alte proteine pentru a se forma, iar ADN-ul, molecula genetică esențială vieții, este de asemenea necesară pentru a crea proteine, iar proteinele sunt necesare pentru a crea ADN-ul. Cu alte cuvinte, e nevoie ca toate acestea să fi fost create în același timp de către Dumnezeu. Capitolul 1 din Geneza ne arată că exact așa s-au petrecut lucrurile. (De fapt, cel mai mare mister nerezolvat al evoluției este modul cum din materie lipsită de viață s-a ajuns la materie vie.)

62. Ce reprezintă termenul biblic “fel”?

Un “fel” biblic este o specie de viețuitoare creată la început de Dumnezeu. Toate animalele și plantele din lume s-au dezvoltat plecând de la aceste “feluri”. De exemplu, toate rasele de canine din lume (rasele domestice de câini, lupul, șacalul, coyotul, vulpea, câinele dingo etc.) se trag din acest “fel” inițial de câine creat de Dumnezeu așa cum ni se spune în Geneza 1 (versetele 11-12, 21, 24-25). Și aceasta nu este evoluție. Evoluția presupune ca informație genetică nouă să se adauge unei specii astfel încât să o facă capabilă să treacă la altă viețuitoare, mai complexă. Astfel, organismele unicelulare ar fi trebuit să ajungă cumva până la stadiul de om! Un “fel” creat de Dumnezeu, totuși, a primit încă de la început de la Creator o cantitate vastă de informație genetică, făcându-l capabil să se înmulțească și să dea naștere multor varietăți sau rase în interiorul aceleiași specii. Cineva a sugerat că expresia din limba greacă “entelechy”, descrie cel mai bine acest proces, prin care tot potențialul genetic din “felurile” create a fost transmis apoi pe măsură ce ele s-au înmulțit și s-au răspândit pe fața întregului pământ. Astfel, schimbările din interiorul “felurilor” au fost de așteptat să se petreacă, dar ele au fost limitate la trăsăturile și funcțiunile limitate ale “felului”, astfel încât câinii rămân câini, ei nu se transformă în pisici. Acest adevăr scriptural nu lasă loc în nici un fel teoriei că amfibienii au evoluat în reptile și reptilele în păsări, sau că mamiferele au evoluat în maimuțe și maimuțele în oameni. Alte exemple biblice de “feluri” pot fi vitele, caii, găinile, trandafirii, fasolea, sau iarba.

63. Evoluția se mai petrece și astăzi?

Depinde de ce vreți să înțelegeți prin “evoluție”. Fără îndoială, creația lui Dumnezeu este completă (v. Geneza 2:1-2). La fel de sigur este și faptul că evoluția, în sensul unanim acceptat, nu a avut loc niciodată – adică organismele simple n-au apărut prin procese naturale din materie moartă și n-au ajuns să se transforme gradual în ființe mai complexe, culminând cu omul. Din această perspectivă, nici astăzi nu are loc evoluție. Cu toate acestea, variații în interiorul “felurilor” create de Dumnezeu în Geneza 1 (de ex. familia câinilor, familia trandafirilor) s-au petrecut și se petrec încă și astăzi sub influența selecției naturale sau artificiale. Acest lucru a fost mereu parte din planul original al lui Dumnezeu. Fiecare “fel” creat de Dumnezeu a fost înzestrat cu un potențial genetic uriaș, fiind capabil să producă “varietăți” distincte de vietăți, însă ele rămân mereu parte din aceeași familie de viețuitoare – de exemplu, din familia felinelor fac parte leul, tigru, leopardul etc. (v. Geneza 1:11, 12, 21, 24-25).

64. Cintezele lui Darwin dovedesc că evoluția este adevărată?

Înainte ca să își formuleze teoria evoluției, Charles Darwin a vizitat Insulele Galapagos, situate în largul coastelor Americii de Sud. Observațiile pe care el le-a făcut asupra cintezelor de pe aceste insule au constituit baza pentru teoria pe care a formulat-o mai târziu. El a observat că pe insulă existau mai multe specii de

cinteză. Ele aveau caracteristici care i se păreau că ar sugera existența unui strămoș comun în vechime. Cu toate acestea, alte trăsături (de ex. forma ciocului) indicau faptul că ele erau semnificativ diferite una de cealaltă. În final, Darwin a concluzionat că aceste păsări își aveau originea într-o pasăre comună și că ele au apărut sau "evoluat" ca specii diferite sub presiunea selecției naturale. Astfel s-a născut teoria evoluției prin selecție naturală sau teoria "supraviețuirii celui mai puternic". În timpurile moderne, au existat alți cercetători care au confirmat observațiile lui Darwin, înregistrând felul cum populațiile de cintează cresc sau scad în funcție de factorii de mediu, și cum ele se împerechează încrucișat în perioadele de secetă. Creaționiștii nu dezaprobă aceste observații. Dar ideea de bază este că acestea nu prezintă procese de evoluție, ci sunt doar niște simple variații în interiorul aceleiași "fel" de viețuitoare create astfel de Dumnezeu, așa cum vedem în Geneza 1. (Aceste "feluri" constituie familiile de bază ale viețuitoarelor pe care Dumnezeu le-a creat la început și care s-au dezvoltat apoi în multe varietăți sau specii aparținând aceleiași familii). În fapt, aceasta este exact ceea ce creaționiștii așteaptă să se petreacă conform Scripturii. Aceste observații însă nu susțin în nici un fel evoluția de la organisme unicelulare la amfibieni, apoi la reptile, păsări și așa mai departe. Cintezele rămân tot cinteze!

65. Dovedește cumva pasărea Archaeopteryx că reptilele au evoluat în păsări?

La doi ani după publicarea cărții "Originea Speciilor" de Charles Darwin, au fost descoperite în Germania rămășițele fosile ale păsării Archaeopteryx. Imediat, s-a crezut că a fost găsită "veriga lipsă", pentru că părea că vietatea fosilizată avea atât caracteristici de reptilă cât și caracteristici de pasăre – anume că avea gheare la capetele aripilor, dinți în interiorul ciocului, coadă osoasă (ca de reptilă) și pene deplin formate (ca la păsări). Părea a fi într-adevăr o creatură tranzițională între reptile și păsări, și părea să confirme teoria evoluționistă a lui Darwin. Această fosilă a rămas în manualele evoluționiste de atunci încolo, reprezentând până astăzi principala viețuitoare care să illustreze veriga lipsă. Cu toate acestea, adevărul despre această verigă este destul de diferit. Atât struțul de astăzi cât și exemplarele tinere ale păsării hoazin (o pasăre din America de Sud) au gheare pe aripile lor. În plus, pasărea hoazin are aceleași oase neobișnuite ca și Archaeopteryx. În plus, deținem astăzi fosile de păsări adevărate care au dinți, și pe de altă parte știm că anumite specii de dinozauri (care sunt reptile) nu aveau dinți. Penele păsării Archaeopteryx sunt uimitor de identice cu cele ale păsărilor moderne, și erau pregătite pentru a asigura zborul. Astăzi până și cei mai de seamă evoluționiști recunosc că "Bătrânul Archy" se poate să nu fie deloc faimoasa verigă lipsă.

66. Cu siguranță că evoluția calului a fost probată suficient de bine, nu-i așa?

Și tu ai gândi așa dacă ar fi să te iei după mulțimea manualelor care prezintă presupusa evoluție a calului. Dar pe cât ar părea de ciudat, experții nu pot cădea de acord cu privire la strămoșul calului și sunt nevoiți să recunoască faptul că fosilele în cauză nu prezintă istoria evoluției acestuia. O schiță obișnuită a evoluției calului începe cu strămoșul inițial, Eohippus sau Hyracotherium, pe care îl plasează acum circa 50 milioane de ani. El avea 4 degete la fiecare picior. Apoi este construită o secvență care în aparență ar demonstra pierderea progresivă a degetelor până când se ajunge la forma modernă a calului, Equus, care nu mai are decât copita și un singur deget suplimentar. Toate acestea par foarte convingătoare-

re până când realizăm că această succesiune teoretică nu este dovedită nicăieri în rocile care adăpostesc arhiva fosilelor. Aceste fosile au fost colectate din mai multe părți ale lumii și puse în ordine conform gândirii evoluționiste. Apoi acestea sunt folosite ca dovadă a evoluției! În plus, Eohippus este foarte probabil înrudit cu hiraxul din zilele noastre, iar acesta nu are nimic de-a face cu calul. Dintr-o dată, aceste lucruri lovesc în însăși fundamentul înșiruirii evoluționiste. Fosilele nu ne prezintă o evoluție lentă; numărul coastelor și a vertebrelor lombare din fosilele succesive când cresc, când scad, într-o modalitate impredictibilă. Mai mult, în roci, secvența a fost descoperită în "ordine greșită", Eohippus fiind descoperit în rocile mai de la suprafață, așa-zis mai recente. Peste toate acestea, presupusul "strămoș" și "ultimul descendent" au fost descoperiți în același strat de rocă, lucru care dovedește că ei au trăit de fapt în aceeași perioadă! Așadar, schițele din manuale n-au nici o legătură cu adevărul.

67. Ce spuneți de molia piperată? Nici cazul ei nu demonstrează evoluția ca având loc în prezent?

Cazul moliei piperate (*Biston betularia*) este prezentat în majoritatea manualelor școlare evoluționiste, și este în general considerat ca exemplul incontestabil al evoluției care se desfășoară în prezent. Adevărul este însă complet diferit. Ca să spunem lucrurilor pe nume cât mai simplu posibil, această molie a existat dintotdeauna în două varietăți, una mai închisă la culoare, și alta mai deschisă. Este susținut faptul că nivelul poluării din Marea Britanie de după revoluția industrială a avut un efect direct asupra răspândirii celor două varietăți de molie. Varietatea mai deschisă la culoare, după cum spune teoria, s-a dezvoltat la început la mijlocul secolului 19 în zone precum Manchester înainte de perioada caracterizată de poluare pentru că a fost ajutată de culoarea sa ca să se camufleze împotriva lichenilor care creșteau pe scoarța copacilor. După ce particulele de praf au condus la schimbarea culorii scoarței copacilor spre nuanțe mai întunecate și au ucis lichenii, varietatea mai întunecată de molie a fost avantajată și astfel a crescut în număr, în detrimentul celeilalte varietăți. Greșeala cea mai evidentă (mai sunt și altele) care se face în această gândire evoluționistă este, desigur, că uităm să ne amintim că totul începe cu cele două varietăți deja existente ale aceleiași viețuitoare, și în final avem de-a face cu exact aceleași molii, chiar dacă răspândirea lor relativă s-a schimbat. În realitate nu s-a produs nici un fel de evoluție. (De atunci încolo a tot fost "doctoricită" cercetarea originală pe acest subiect!)

68. Dar organele reziduale din corpul omenesc nu dovedesc totuși că am evoluat din animale, care cândva foloseau acele organe?

"Organele reziduale" este expresia folosită de evoluționiști pentru a identifica anumite părți ale corpului omenesc care în aparență sunt nefolositoare sau neutilizate, cum ar fi apendicele. Evoluția a continuat, spun ei, făcând ca aceste părți să devină inutile. Cândva în trecut, exista o listă lungă de părți și organe "inutile", în număr de 180. Însă pe măsură ce științele medicale au avansat în cunoaștere, această listă a fost redusă la zero, și i-ar trebui cuiva mult curaj să afirme că vreo parte a corpului omenesc este nefolositoare. Printre părțile corpului care au fost cândva incluse în această listă au fost apendicele (despre care acum știm că este important pentru producerea de anticorpi necesari sistemului imunitar); coccisul (cândva privit ca un fel de rămășiță a cozii unei maimuțe străvechi, dar în realitate necesară pentru prinderea mușchilor folosiți în reproducere, sarcină și controlul vezicii); glanda hipofiză (principala glandă din

corp); glanda tiroidă; glanda timus (vitală pentru sistemul imunitar în prima perioadă a vieții). Pe cât învățăm mai mult, pe atâta descoperim cât de importante, chiar esențiale, sunt aceste organe așa-numite "reziduale". De fapt, dacă evoluționismul ar fi adevărat, ar trebui ca la un moment în timp să avem în trupurile noastre așa-zisele "organe în dezvoltare", adică organe în proces de evoluție, care nu ar fi nici funcționale și nici pe deplin dezvoltate. Nici nu mai e nevoie să spunem că astfel de organe sunt total absente.

69. Ce este recapitulația embrionică?

Această teorie care mai mult încurcă limba, mai este denumită folosind și expresia "ontogeneza recapitulează filogeneza". Această teorie susține că embrionul omenesc trece prin stadiul de pește, când are arcuri brahiale, apoi prin stadiul de maimuță, când are coadă. Cu alte cuvinte, presupusul nostru trecut evolutiv este reluat în stadiile de dezvoltare ale embrionului. Cândva, această teorie a fost trâmbițată ca dovada incontestabilă a evoluției. Charles Darwin a crezut ferm în ea, la fel ca admiratorul său, omul de știință din secolul 19, Ernst Haeckel¹¹. El a elaborat un set de schițe "dovedind" că în stadiile incipiente de dezvoltare, embrionii animalelor sunt aproape identici. Acest lucru a părut să conducă la concluzia că toți au avut un strămoș comun. Cu toate acestea, desenele lui Haeckel au fost un fals grosolan: el le-a "copt" așternând pe hârtie ce a vrut, pentru a rezulta caracteristicile de care teoria sa avea nevoie. Colegii lui de breaslă l-au confruntat și l-au forțat să recunoască minciuna. În realitate, embrionul omenesc nu are niciodată arcuri brahiale, ci ceea ce se observă sunt niște pliuri în zona superioară a gâtului de unde se dezvoltă ulterior zona urechii și a obrazilor. De asemenea, nici vorbă de coadă, ci este vorba despre coccis, un os de la baza coloanei vertebrale care are importanță crucială în prinderea mai multor grupuri de mușchi. Spre lauda lor, evoluționiștii de seamă au denunțat cu multă vreme în urmă teoria recapitulației embrionice ca fiind dăunătoare științei autentice. Cu toate acestea, cărți și manuale întregi folosite în școli continuă să prezinte această teorie ca și cum ar fi o dovadă clară a evoluției, chiar reproducând desenele mincinoase ale lui Haeckel, prezentându-le ca realități. Toate acestea, desigur, îndoctrinează în mod greșit oamenii despre dovezi care în realitate nu există cu privire la o teorie mincinoasă și neștiințifică.

70. Cum influențează teoria eredității a lui Mendel, pe cea a evoluției?

Gregor Mendel¹² a fost un călugăr și om de știință austriac din secolul 19. El a fost primul care a formulat și a studiat teoria eredității. El a folosit plante de mază pentru a descoperi ce relație există între caracteristicile părinților și cele ale urmașilor. Această teorie a atacat direct proaspăt formulata teorie a evoluției, a lui Darwin. Mendel a dovedit că într-o viețuitoare-urmaș nu se poate moșteni nici o trăsătură care nu a existat deja în genele părinților. Astfel, această teorie a desființat mecanismul propus de evoluționiști și despre care ei pretindeau că stă la baza evoluției. Dacă toți urmașii au rezultat numai din amestecarea aleatorie a caracteristicilor genetice pre-existente ale părinților, cum ar putea atunci că apară trăsături cu totul noi în urmași, care să dea naștere schimbărilor de tip evolutiv? Cum era de așteptat, rezultatele cercetărilor lui Mendel au fost "ignore" mulți ani de către liderii evoluționiști. Numai atunci când aceștia au început să pretindă că mutațiile genetice aleatorii ar fi de fapt cauza evoluției (ceea ce, evident, nu este adevărat) numai atunci s-a considerat că nu mai este nici un pericol în a "re-descoperi" aceste concluzii disprețuite cândva. Pe cât ar părea de ironic, în zilele

noastre, cercetările lui Mendel sunt prezentate întotdeauna ca și cum ele ar susține teoria evoluției.

71. Confirmă cumva cercetările genetice evoluționismul?

Nu. Asemănările genetice dintre viețuitoare sunt dovada că Dumnezeu a folosit o "amprentă" de bază pentru ele, și nu că ar fi evoluat de la una la cealaltă. Informația genetică este stocată în molecula de ADN, formând un "cod" extraordinar de complex. Un astfel de cod nu ar fi putut să apară la întâmplare, ci are nevoie de un proiectant inteligent, la fel cum un program de calculator este creat de un programator. ADN-ul este de departe cea mai cuprinzătoare unitate de stocare a informației care este cunoscută. Cercetările au arătat, în plus, că genele noastre par să fie capabile de a evidenția diferite informații atunci când le "îl citim" diferit. Aceasta este o descoperire uimitoare! Teoria evoluției este o explicație patetic de nepotrivită pentru o astfel de complexitate minunată, care n-ar putea fi creată prin procese naturale întâmplătoare. Evoluționiștii pretind că erorile din ADN, denumite "mutații", constituie materia primă a evoluției. În realitate, mutațiile sunt rare și în final se dovedesc a fi nefolositoare pentru că ele de regulă conduc la pierderea de informație genetică. Pentru ca evoluția să fie adevărată, mutațiile trebuie să dea naștere unor informații genetice cu totul noi pentru a "codifica" noi structuri, organe și instincte, ceea ce nu se petrece niciodată, după cum o arată clar toate observațiile științifice.

72. Dar nu este anemia falciformă un exemplu de mutație genetică pozitivă?

Teoria evoluționistă modernă se bazează pe apariția întâmplătoare a așa-ziselor "mutații genetice pozitive" care să producă astfel informații genetice cu totul noi, de care apoi organismele ar avea nevoie pentru a evolua. Odată ce ar apărea suficiente astfel de mutații, spune teoria, speciile ar evolua invariabil, transformându-se în altele. Dar realitatea este că mutațiile de orice fel sunt rare, și ele de regulă constau în pierderea de informații genetice. Acesta, desigur, este un lucru dăunător și poate fi chiar letal pentru organismul respectiv. Cu toate acestea, anemia falciformă este adesea prezentată ca pe un exemplu de mutație benefică. În cadrul acesteia, globulele roșii suferă mutație genetică, căpătând forma unei fălci în loc de disc. În regiunile cu incidență mare de malarie, astfel de celule deformate sunt mai puțin susceptibile de a dezvolta malarie. Dar aceasta nu înseamnă că celula mutantă este mai bună, pentru că durata de viață a acestor celule de sânge este mai scurtă decât perioada de incubație a malariei. Astfel, gena mutantă tinde să se propage mai departe în corpul omenesc. Totuși, acest aparent "avantaj" este contrabalansat mult mai mult de celelalte manifestări generale ale anemiei falciforme. Cei care suferă de această anemie și moștenesc gena mutantă de la ambii părinți de regulă mor la vârstă prematură datorită absorbției insuficiente de oxigen de către aceste celule deformate și care funcționează defectuos. Astfel, rezistența la malarie nu este decât un efect colateral accidental al unei stări de sănătate care adesea se dovedește fatală.

73. Vreți să spuneți că Darwin a greșit?

Cu toate că prietenii lui Charles Darwin au fost destul de determinați să îi promoveze teoria, citirea atentă a cărții sale *Oridinea Speciilor* (publicată în 1859) va revela o mulțime de semne de întrebare și va scoate la lumină slăbiciunile raționamentelor sale. "Verigile lipsă" erau de pe atunci o problemă mare. Darwin scria: "De ce nu descoperim atunci nenumărate forme tranziționale în exemplare fără număr îngropate în scoarța terestră? Fără îndoială că geologia nu ne-a pus în

față un astfel de lanț gradual de transformări; și probabil că aceasta este cea mai serioasă obiecție care poate fi ridicată împotriva teoriei mele.” Dar și după aceea au fost descoperite milioane de fosile, însă acele verigi lipsă sunt tot...lipsă! Darwin a declarat un lucru care a rămas valabil până astăzi: “...când ne uităm la detalii, nu putem dovedi nici măcar că o singură specie a suferit schimbări.” Complexitatea uimitoare a anumitor organe l-a încurcat tare pe Darwin. El descria ochiul omenesc cu următoarele cuvinte: “...o frumoasă lentilă cristalină creată prin acumularea de celule epidermice, adăpostită într-un sac de piele,” după care, într-o afirmație incredibilă, a recunoscut că îi era “dificil” să explice complexitatea ochiului din perspectivă evoluționistă. Cercetările lui Darwin cu privire la distribuția diferitelor varietăți de cinteze pe Insulele Galapagos sunt încă prezentate ca dovedind evoluția în acțiune. Dar tot ceea ce el a demonstrat cu adevărat a fost capacitatea originală de variație în limitele fiecărei familii de viețuitoare pe care Dumnezeu a programat-o, ca să spunem astfel, prin codul genetic ADN propriu. Varietățile de cinteze au prosperat în diferite condiții de mediu, dar toate se trag de la o singură pereche sau de la o populație inițială de cinteze create de El. Observațiile lui Darwin au fost detaliate, însă explicațiile lui au fost greșite. Darwin, ca toți evoluționiștii de dinainte și de după el, nu pot explica felul cum a avut loc evoluția. El a sugerat ca mecanism evolutiv selecția naturală a indivizilor cei mai “puternici”, dar nu a putut explica cum au obținut speciile noi informații genetice astfel încât să se transforme în specii noi. Teoria lui Darwin, până și în forma modernă sofisticată, este atacată din toate părțile cu argumente științifice până și de unii evoluționiști, deși aceste atacuri nu sunt decât puțin mediatizate. De exemplu, evoluționistul Soren Lovtrup¹³ a declarat fără ocolișuri: “Eu cred că într-o zi mitul darwinian va ajunge să fie categorisit ca cea mai mare înșelătorie din istoria științei”. La fel spunem și noi, anume că Darwin a greșit, a greșit grav. Ceea ce noi mai spunem este și că toate formele teoriei evoluției sunt complet greșite. Știința are încă de recuperat din calea greșită pe care a urmat-o începând cu anul 1859. Teoria evoluției a distorsionat total concepția noastră despre lume și viață.

74. Dacă cineva este creștin, contează dacă crede în evoluție sau în creație?

Mai mult ca sigur că contează în ce crede! Evoluționismul este o teorie care implică moartea, suferința și pierderi la scară vastă o perioadă îndelungată, totul alimentat de erori genetice dependente de simpla întâmplare. Ar putea Dumnezeu perfect al dragostei, așa cum ni-L arată Biblia, să se folosească vreodată de un proces aleator, imperfect și crud? Relatarea biblică a creației, pe de altă parte, este în conformitate totală cu caracterul bun și iubitor al lui Dumnezeu, așa cum este ilustrat de Scriptură și în persoana Domnului Iisus Hristos. Tulburările și suferința din lumea de astăzi sunt rezultatul căderii omului în păcat, nicidecum al efectelor continue ale zbatelor evoluționiste (v. Deuteronom 32:3-4).

75. De ce v-ați deranjat să scrieți această carte?

În Evanghelia după Ioan, apostolul spune că el a scris această Evanghelie pentru ca “să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să aveți viața în Numele Lui” (Ioan 20:31). Astfel, dorința noastră sinceră este ca, citind această publicație, să nu descoperiți doar că sunt niște motive științifice și raționale pentru a crede în creaționismul prezentat de Biblie, ci să vă dați seama că există un Dumnezeu Creator, Domnul Iisus Hristos, pe care Dumnezeu Tatăl “L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile” (Evrei 1:2). Acest Creator este și Răscumpărător în același timp. El a venit pe pământ ca om,

pentru a fi crucificat în urmă cu 2000 de ani, plătind astfel pedeapsa pentru păcatele tuturor acelor care se întorc la El pentru a fi mântuiți. El este acum înviat din morți și glorificat ca Domn al Creației. Apostolul Pavel apelează la noi cu aceste cuvinte: "...vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel [Iisus Hristos] ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (2Corinteni 5:20-21). Te implorăm, oricine ai fi, întoarce-te la Hristos și cere iertarea de la El pentru păcatele tale. Fiindcă același Hristos va reveni într-o zi într-o flacăra de foc în Ziua Judecării, pentru a judeca pe vii și pe morți (v. 2Tesaloniceni 1:7-10).

Apostolul Petru scria: "Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, și vor zice: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul creației!” Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți. Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință." (2Petru 3:3-9).

LISTĂ DE CĂRȚI UTILE

Majoritatea cărților de mai jos pot fi obținute de la societățile creaționiste menționate la începutul acestei publicații.

Cărți introductive

- Astronomy and the Bible*, Donald B. De Young (Baker Book House, 1989).
Bone of Contention: Is Evolution True? Sylvia Baker (Answers in Genesis, 1993).
Creation: Facts of Life, Dr. Gary Parker (Master Books, 1994).
Creation Science, Dr. David Rosevear (New Wine Press, 1991).
Evolution—Fact or Fiction? John Blanchard (Evangelical Press, 2002).
Evolution? The Fossils Still Say No! Duane T. Gish (ICR, 1995).
How Old is the Earth?, Dr. A. J. Monty White (Evangelical Press, 1985).
Reasons: Why should we consider Christianity? Josh McDowell and Don Stewart (Scripture Press, 1988).
Stones and Bones, Carl Wieland (Answers in Genesis, 1994).
The Answers Book (Revised Edition), Ken Ham, Andrew Snelling, Carl Wieland (Answers in Genesis, 1999).
The Bible and Modern Science, Henry M. Morris (Moody Press, 1968)
The Lie: Evolution, Ken Ham (Master Books, 1987)
Why I Believe in Creation, Dr. A. J. Monty White (Evangelical Press, 1994)
Wonderfully Made, Dr. A. J. Monty White (Evangelical Press, 1989)

Cărți mai avansate

- Ape-Men—Fact or Fallacy?* Malcolm Bowden (Sovereign, 1988).
Biblical Creationism, Henry M. Morris (Master Books, 2000).
Bones of Contention, Marvin L. Lubenow (Baker Book House, 1992).
Creation Evangelism for the Millennium, Ken Ham (Master Books, 2000).
Creation Scientists Answer their Critics, Dr. Duane T. Gish (ICR, 1993).
Darwin on Trial, Phillip E. Johnson (Inter-Varsity Press, 1993).
Darwin's Black Box, Michael L. Behe (The Free Press, 1996).
Evolution—A Theory in Crisis, Michael Denton (Burnet Books, 1985).
Genesis and the Decay of Nations, Ken Ham (Master Books, 1991).
Hallmarks of Design, Dr. Stuart Burgess (Day One, 2000).
He Made the Stars Also, Dr. Stuart Burgess (Day One, 2001).
In the Beginning Was Information, Prof. Werner Gitt (CLV, 1997).
In the Minds of Men, Ian T. Taylor (TFE Publishing, 1994).
Noah's Ark: A Feasibility Study, John Woodmorappe (ICR, 1996).
Not By Chance! Dr. Lee Spetner (The Judaica Press Inc 1996).

One Blood: The Biblical-Answer to Racism, Ken Ham, Dr. G. Wieland, Dr. D. Batten (Master Books, 1999).

Refuting Evolution (Books One and Two), Dr. Jonathan Sarfati (Answers in Genesis, 2000 and 2002).

Science vs. Evolution, Malcolm Bowden (Sovereign, 1991).

Starlight and Time, Dr. Russell Humphreys (Master Books, 2000).

Stars and Their Purpose, Prof. Wemer Gitt (CLV, 2000).

Testing Darwinism, Phillip E. Johnson (Inter-Varsity Press, 1997).

The Genesis Flood, John C. Whitcomb and Henry Morris (Baker Book House, 1961).

The Genesis Record, Henry M. Morris (Baker Book House, 1976).

The Rise of the Evolution Fraud, Malcolm Bowden (Sovereign, 1982).

The Young Earth, John D. Morris (Master Books, 1994).

Cărți pentru lectură în familie

Dinosaurs and the Bible (pamphlet), Ken Ham (Answers in Genesis).

Dinosaurs by Design, Duane T. Gish (Master Books, 1992).

Fossils: Key to the Present, Bliss, Parker, Gish (ICR, 1996).

Life in the Great Ice Age, M. and B. Oard (Master Books, 1993).

Noah's Ark and the Ararat Adventure, John D. Morris (Master Books, 1994).

Origin of Life: Evolution / Creation, Bliss, Parker, Gish (ICR, 2000).

Origins: Creation or Evolution, Richard B. Bliss (Master Books, 1996).

What Really Happened to the Dinosaurs? John Morris (Master Books, 1990).

INDEX TEMATIC

Numerele de la fiecare termen indică întrebările în care termenul sau tema au fost abordate.

- Adam 15,16,26,30
 Aminoacizi 61
 Furnicar 48
 Maimuța-om 8,9
 Ararat 40
 Archaeopteryx 65
 Arcă 36,38,43
 Australia 49
 Biblia 13,14
 Scara timpului biblic 26
 Big Bang 2,23
 Cain 30
 Datarea cu Carbon 14 53
 Procese catastrofice 29,36,50,51,54-59
 Oamenii peșterilor 33
 Cărbune 58,59
 Celacant 60
 Deplasarea continentelor 29,55,56
 Copernic 22
 Creație 1,3,7,74
 Știința creaționistă 4
 Săptămâna Creației 6,17,18,20,21,25
 Darwin, Charles 2,64,69,70,73
 Cintezele lui Darwin 64,73
 Zi 18,20,21
 Moarte 27,28,32,35,74
 Concept 5
 Dinozauri 44-46
 ADN 5,61,71,73
 Recapitulăția embrionică 69
 Evoluție 2,3,7,13,51,54,60-74
 Căderea Omului în păcat 15,27,28,32,35,74
 Întindere 19
 Fosilizare 51,59
 Fosile 36,50,54,73
 Insulele Galapagos 64,73
 Galileo 22
 Teoria Pauzei 35
 Grădina Eden 17,29
 Gene 62,63,70-72
 Geneza 15-18,20,35
 Coloana geologică 54
 Evanghelia 75
 Hoazin 65
 Teoria Monstrului dătător de speranță 2
 Cal 66
 Ființe omenești 8-10,62
 Epoci glaciare 34
 Moștenire 70
 Cangur 49
 Specii 6,48,62-64,73
 Limbă 11,12
 Începutul vieții 61
 Crearea luminii 21
 Solidificare 57
 Fosile vii 60
 Soția lui Lot 31
 Omenire 8-10,62
 Marsupiale 49
 Carnivor 28
 Mendel, Gregor 70
 Miller, Stanley 61
 Veriga lipsă 9,51,65,73
 Munți 55,57
 Muntele St Helens, SUA 55,58
 Mutații 70-72
 Selecție naturală 2,63,64
 Omul de Neanderthal 33
 Omul de Nebraska 9
 Neo-Darwinism 2
 Potopul lui Noe 4,16,34-44,47-51,54-59
 Patriarhi 32
 Molia piperată 67
 Omul de Piltdown 9

Plante 47,51	Viteza luminii 24,25
Plesiosaur 46	Apariția spontană 13
Rase 10	Distanța față de stele 25
Datarea cu carbon radioactiv 53	Soarele 21,22
Datarea radiometrică 52	Insula Surtsey, Islanda 55
Ploaie 37	Turnul Babel 11
Formarea rocilor 36,50,54,55,57	Univers 22,23
Teorie științifică 3	Vâsta universului 25
Roci sedimentare 36,50,54	Organe reziduale 68
Anemia falciformă 72	Învelișul din vapori de apă 19,39
Culori ale pielii 10	Pământul tânăr 25,26,34,50,52-59
Sodoma și Gomora 31	

NOTE EXPLICATIVE

- 1. Charles Darwin (1809-1882)** – naturalist britanic care a formulat teoria evoluției pe baza selecției naturale.
- 2. A. Noam Chomsky (n. 1928)** – lingvist american care a revoluționat studiul limbilor cu teoria gramaticii generative.
- 3. Nicolaus Copernicus (1473-1543)** – astronom polonez care a propus teoria că Pământul și celelalte planete se învârt în jurul Soarelui.
- 4. Galileo Galilei (1564-1642)** – astronom și fizician italian, primul care a folosit un telescop pentru studiul stelelor (1610). El a demonstrat că corpurile cu greutate diferite coboară la fel pe un plan înclinat; a fost unul dintre susținătorii teoriei lui Copernicus că Soarele este centrul universului, lucru care a condus la persecuția lui și la închiderea sa de către reprezentanții Inchiziției catolice (1633).
- 5. Aristotel (384-322 BC)** – filosof grec, elev al lui Platon, dascălul lui Alexandru cel Mare, și autorul unor lucrări despre logică, metafizică, etică, științe naturale, politică și poezie.
- 6. Albert Einstein (1879-1955)** – fizician american născut în Germania a cărui teorie a relativității a revoluționat gândirea modernă despre natura spațiului și a timpului.
- 7. Riemannian** – nume provenind de la Georg Friedrich Bernhard Riemann (1826-1866), un matematician german care a dezvoltat sistemul geometriei care a ajutat dezvoltarea fizicii moderne.
- 8. Isambard Kingdom Brunel (1806-1859)** – inginer mecanic și civil britanic, care a proiectat "Great Eastern", un vapor considerat prototipul ambarcațiunilor moderne. Great Eastern a fost cea mai mare ambarcațiune din lume la momentul lansării ei (1858), măsurând 211 metri lungime. Fiind prima ambarcațiune cu două carene, a rămas nedepășită ca mărime vreme de 40 ani.
- 9. in situ** – în locul de origine sau în locul unde se găsea acel obiect.
- 10. Stanley Lloyd Miller (1930-2007)** – biochimist american cunoscut pentru experimentele sale privind originea vieții. Experimentul "gaz și scânteie", realizat împreună cu Harold C. Urey la Universitatea din Chicago (cunoscut și ca experimentul Miller-Urey), a presupus introducerea unei scânteii electrice (un înlocuitor pentru trăsnet) într-un amestec de gaze pentru a reacționa în vederea formării de aminoacizi, principalul ingredient pentru proteine. Deși manualele seculare continuă să afirme că Miller a avut succes în crearea aminoacizilor necesari vieții, ele eșuează să menționeze că de fapt Miller a produs un amestec de aminoacizi cu catenă pe stânga respectiv pe dreapta, care de fapt împiedică viața.
- 11. Ernst Heinrich Philipp August Haeckel (1834-1919)** – zoolog german.
- 12. Gregor (Johann) Mendel (1822-1884)** – botanist austriac, profesor și călugăr.
- 13. Soren Lovtrup** – specialist suedez în embriologie care nu crede că evoluția este generată de selecție naturală; autorul cărții *Darwinism: The Refutation of a Myth* (1987).